Chương 335: Đội du kích đang hành động

2024-08-02

Gonif bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía sau đội ngũ, nơi trạm tiếp tế đã được dập tắt lửa nhưng vẫn còn bốc khói đen.

"Này, Cassino, dừng lại một chút! Sao tôi có cảm giác có người đang gọi chúng ta vậy?"

Cassino đã đi xa rồi, bất đắc dĩ dừng lại quay đầu: "Tôi nhắc nhở cậu, chúng ta đang ở khu địch chiếm đóng, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp đội tuần tra của Prosen, hoặc thậm chí là quân chính quy đang hành quân. Chúng ta phải nhanh chóng tập hợp với bản đội, tiến về điểm rút lui."

Gonif nhìn chằm chằm làn khói đen phía xa mấy giây, thở dài, xoay người đuổi theo Cassino.

Đi được vài bước, hắn bỗng nhiên nói: "Còn nhớ nhiệm vụ ở Navarone lần đó không? Chúng ta bị quân Prosen truy đuổi, trốn vào một ngôi làng, vừa hay gặp được đám cưới trong làng."

Cassino thở dài: "Làm sao có thể quên."

"Người dân ở đó đã giúp đỡ chúng ta," Gonif tiếp tục hồi tưởng, "họ cho chúng ta thay quần áo, còn để chúng ta ngồi dự tiệc, cô dâu còn nhảy với tôi nữa."

Bước chân vốn dồn dập của Cassino dần dần chậm lại, cùng Gonif hồi tưởng lại: "Lúc đó chị gái của cô dâu kéo tôi nhảy cùng, tuy rằng tôi không biết điệu nhảy truyền thống của họ, nhưng tôi là người Castille."

"Đúng vậy, sĩ quan Prosen và đám đặc vụ cung đình của bọn chúng đi loanh quanh trong đám cưới, đến cuối cùng cũng không phát hiện ra chúng ta đang nhảy nhót ở chỗ dễ thấy nhất trước mặt bọn chúng. Bọn Prosen này quá cứng nhắc, không ứng phó được với tình huống này." Gonif vừa hồi tưởng vừa cười lớn.

Nhưng nụ cười của hắn rất nhanh đã lụi tàn.

"Sau đó," hắn nói, "sau khi chúng ta thoát được, đi trên núi, nhìn thấy đoàn xe của quân Prosen tiến vào làng, tiếng súng tiểu liên vang lên bên tai không dứt, ngôi nhà tổ chức đám cưới bốc cháy dữ dội, khói đen cách mấy cây số cũng nhìn thấy được."

Bước chân của Cassino lại tăng nhanh, như muốn trốn thoát khỏi đoạn ký ức này.

Gonif: "Lúc đó đội du kích địa phương phối hợp hành động với chúng ta đã hát một bài hát rất vui vẻ, hình như hát như thế này: Một buổi sáng sớm, tỉnh dậy từ trong mơ, kẻ xâm lược xông vào quê hương tôi... Ôi bạn bè, tạm

biệt, tạm biệt, tạm biệt, đội du kích ơi, mau đưa tôi đi..."

Cassino xách theo số thuốc nổ còn chưa dùng hết, vác theo hai khẩu MP40, vừa đi vừa huýt sáo theo nhịp của Gonif.

Phía trước là một nông trại đổ nát, nhìn đã bị phá hủy từ lâu, trên những bức tường cháy đen đã mọc lên dây leo mới, thậm chí đã nở hoa nhỏ.

Hai người đi về phía khu đổ nát, vừa đến gần khoảng cách một trăm mét, đã có người dùng tiếng Ant bập bẹ hỏi: "Bác Ivan đấy à?"

"Không, là dì Ivan." Cassino đáp lại bằng tiếng Ant nặng trịch tương tự.

Sau đó, đám dây leo rủ xuống, để lộ xạ thủ Commando ẩn phía sau: "Chết tiệt, hai người cứ thế đi thách thức trên đồng ruộng thế kia, quân Prosen cách ba nghìn mét cũng nhìn thấy các người đấy!"

Gonif nhún vai: "Quân Prosen đang rối loạn hết cả lên rồi."

Lúc này, Jonathan, chỉ huy của phân đội, chui ra từ trong đống đổ nát: "Chỉ còn thiếu hai người nữa thôi, mười phút nữa mà hai người không xuất hiện, chúng tôi sẽ rút lui."

"Chúng tôi đến rồi, đi thôi." Cassino nói.

Jonathan gật đầu: "Đi thôi, đường hầm nằm trong đống đổ nát này, còn đây là Semyon... gì đó Zakayev gì đó của đội du kích."

Semyon: "Bây giờ địch đang nghi ngờ là do đội du kích của chúng tôi dẫn đường oanh tạc, đang lùng bắt khắp nơi, cho nên các anh chỉ có thể tự mình vượt qua phòng tuyến thôi. Ngoài ra chúng tôi còn có một con đường tốt hơn, các anh đi đường thủy, chỉ cần vượt qua trục trung tâm là đến khu vực tuần tra của hạm đội nội hà Ant, lúc đó là an toàn."

Jonathan: "Tướng quân đã thông báo cho quân đội đến tiếp ứng chúng ta rồi, đi đường chính diện nhanh hơn, hơn nữa địch cũng mới đến chưa lâu, tiền tuyến hẳn là toàn là sơ hở."

Đội du kích gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta thậm chí có thể nhận được đạn dược từ quân chính quy, bây giờ muốn vượt qua tiền tuyến rất đơn giản. Chỉ cần địch không tấn công, thì đó là chuyện rất dễ dàng."

Gonif cười lớn: "Bây giờ đường tiếp tế của địch đã bị chúng ta phá tan rồi, bọn chúng lấy cái gì để tấn công? Đợi bọn chúng khôi phục lại, ít nhất cũng phải một tuần sau."

Vừa dứt lời, xa xa đã truyền đến tiếng pháo.

Jonathan, người duy nhất từng ở chiến trường chính diện, cau mày: "Địch đang bắn chuẩn bị! Bọn chúng muốn tấn công sao?"

Nụ cười của Gonif cứng đờ trên mặt: "Không thể nào?"

Cassino đẩy hắn một cái: "Miệng quạ đen!"

————

"Nói lớn lên chút!" Pavlov gào vào ống nghe, "Chưa ăn cơm à? Nói lớn lên chút!"

Vương Trung nhìn Pavlov đang trong cơn thịnh nộ, không nhịn được vỗ vai hắn, rồi mới quay đầu nhìn những người khác.

Toàn bộ sở chỉ huy đầy những tiếng hét "Nói lớn lên", Vương Trung đã chứng kiến cảnh tượng như thế này rất nhiều lần, biết rõ đây nhất định là địch đang tấn công, bên đầu dây bên kia tiếng pháo ầm ầm, cho dù có gào to đến cỡ nào cũng không ăn thua.

Popov chống nạnh đứng bên cạnh Vương Trung: "Xem ra quân Prosen đã phát động tấn công toàn diện rồi."

Vương Trung: "Ừ, nhìn phạm vi pháo kích này, phỏng chừng đạn pháo của bọn chúng không trụ được mấy ngày đâu, chúng đang muốn thừa dịp chúng ta chưa tổ chức xong phòng ngự mà đánh thủng phòng tuyến của chúng ta đây."

Popov: "Sao bọn chúng biết chúng ta bây giờ chỉ có tám sư đoàn với sáu vạn bốn ngàn tân binh?"

"Có lẽ bọn chúng không biết, chỉ là cảm thấy chúng ta ra sức đánh phá hậu cần như vậy, thì binh lực tuyến đầu chắc chắn không đủ."

Vương Trung vừa dứt lời, Pavlov đã cúp điện thoại: "Tiền tuyến bị pháo kích dữ dội, các sư đoàn bộ binh thiếu huấn luyện có vẻ không chịu được nữa rồi."

"Ừm." Vương Trung đứng dậy, đi tới trước bản đồ, các tham mưu đang liên tục đánh dấu vị trí bị pháo kích lên vị trí của các đơn vị tuyến đầu, "Phản ứng của địch đối với hành động của chúng ta, là giành thế chủ động tấn công. Không ngờ lại bị bọn chúng đoán trúng."

Hiện tại, chiến tuyến Abadan chủ yếu là quân viễn chinh Balath vừa hồi hương và tám sư đoàn mới được bổ sung.

Các sư đoàn quân viễn chinh có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng chỉ là kinh nghiệm chiến đấu với ngụy quân Balath, hơn nữa vừa mới từ nơi xa xôi trở về, mới nghỉ ngơi chưa đầy một tuần, vô cùng mệt mỏi.

Tám sư đoàn được bổ sung, ngay cả ở cấp cơ sở cũng không có nhiều sĩ quan dày dặn kinh nghiệm, sĩ khí cũng không cao lắm - có lẽ lúc mới nhập quân họ cũng đầy nhiệt huyết, nhưng sĩ khí cao ngất không phải dễ dàng có được như vậy, chỉ những sư đoàn thiện chiến được tôi luyện ở tiền tuyến mới có được sĩ khí cao ngất thực sự.

Lính Nga ở Trái Đất cũng vậy, cho dù đến trận Kursk năm 1943, cũng có rất nhiều đơn vị khi đối mặt xe tăng Đức Quốc Xã đã sụp đổ tinh thần, quay đầu bỏ chạy.

Không phải sao, tám sư đoàn này vừa mới chạm mặt hỏa lực của địch, đã bắt đầu chịu không nổi.

Pavlov: "Chuẩn bị đưa quân lên tuyến đầu đi, vừa hay hôm nay có một sư đoàn bộ binh 56 giàu kinh nghiệm chiến đấu xuống xe, để bọn họ lên trước."

Vương Trung: "Sư đoàn 56? Là sư đoàn được tái lập sau khi bị đánh tan, hay là sư đoàn từ năm ngoái đến giờ vẫn chiến đấu? Thông thường những sư đoàn từ năm ngoái đến giờ vẫn chiến đấu, thì đều đã là cận vệ rồi chứ?"

Từ tháng Sáu năm ngoái, khi chiến tranh bùng nổ, Ant đã chịu tổn thất quá nặng nề, những đơn vị như sư đoàn bộ binh, có tính cơ động không mạnh, chỉ cần không bị tiêu diệt, thì phần lớn đều được phong danh hiệu cận vệ.

Cho nên Vương Trung mới có nghi vấn này.

Pavlov: "Được tái lập vào tháng Hai năm nay, sau đó tham gia chiến dịch tấn công mùa xuân của Nguyên soái Gorky, lúc rút lui từ bến phà đã tổn thất hơn một nửa, đến hậu phương chỉnh đốn. Mấy trung đoàn dưới quyền sư đoàn 56 có danh hiệu cận vệ, nhưng sư đoàn thì không."

Vương Trung: "Lập tức điều động bọn họ đến tuyến đầu, giữ lại trung đoàn có nhiều danh hiệu cận vệ nhất, làm đội dự bị của Tập đoàn quân."

"Rõ!" Pavlov lập tức bắt đầu sắp xếp.

Popov đề nghị: "Chúng ta còn một đội dự bị, một sư đoàn thủy quân lục chiến đang nằm trong tay chúng ta, tổng cộng ba trung đoàn, là một sư đoàn lớn đấy."

Sư đoàn thủy quân lục chiến lớn hơn sư đoàn bộ binh thông thường, một trung đoàn thủy quân lục chiến thường có hơn năm ngàn người, một sư đoàn ba trung đoàn có một vạn năm ngàn binh sĩ, quy mô gần bằng một sư đoàn dưới quyền Quân đoàn Cơ động số 1 của Vương Trung.

Popov tiếp tục: "Cộng thêm trung đoàn 393 vốn thuộc quyền chỉ huy của chúng ta, bốn trung đoàn thủy quân lục chiến này khi cần thiết có thể tham gia phòng thủ khu vực phòng tuyến..."

Vương Trung: "Không, thủy quân lục chiến cứ làm nhiệm vụ của thủy quân lục chiến, hôm nay tôi sẽ lái máy bay đi trinh sát dọc bờ sông Valdai, tìm một chỗ địch phòng thủ yếu kém, phát động đổ bộ!"

Pavlov vốn đang sắp xếp nhiệm vụ giật mình, ngẩng đầu lên hỏi: "Cậu còn muốn lái máy bay? Trong lúc địch đang tấn công?"

Vương Trung: "Đương nhiên. Tôi ở sở chỉ huy cũng vô dụng, anh cứ việc liên tục đưa quân lên tiền tuyến là được, có tôi ở đây cũng không thể đưa quân lên nhanh hơn được. Nhưng tôi đi trinh sát, tìm ra điểm yếu trong phòng ngự của địch, có thể dùng thủy quân lục chiến đổ bộ, sau khi bắc

xong cầu phao, đưa Quân đoàn Xe tăng 51 từ chỗ này sang sông, đánh vào sườn địch."

Pavlov đi tới trước bản đồ: "Không phải đưa Quân đoàn 51 vào trong thành, mà là đánh vào sườn sao? Nhưng nếu như lực lượng xe tăng của địch phản công, sẽ biến thành trận chiến xe tăng giữa hai bên, chúng ta đánh không lại bọn chúng đâu."

Vương Trung: "Có thể cầm chân được lực lượng xe tăng của địch chính là thắng lợi. Hơn nữa quân Prosen rất cứng nhắc trong việc sử dụng quân đội, khi bọn chúng tung quân xe tăng phản công, thì đồng thời cũng sẽ điều động bộ binh đến phòng thủ.

"Bộ binh ở ngoài thành nhiều, thì bộ binh tiến vào trong thành sẽ ít đi, đây chẳng phải là phép toán đơn giản hay sao?"

Pavlov: "Đúng là vậy. Nhưng lính xe tăng sẽ phải trả giá rất đắt, bọn họ đều đang sử dụng xe tăng T34 bản cũ, tháp pháo hai người, đánh với lực lượng xe tăng của Prosen..."

Vương Trung: "Tôi biết thương vong sẽ rất lớn, nhưng hiện tại chúng ta phải giữ Abadan. Lập tức chuẩn bị theo phương án này. Bây giờ tôi phải ra sân bay, lái máy bay xuất phát."

"Báo cáo!" Một thiếu tá xe tăng xa lạ hô lớn.

Vương Trung liếc nhìn hắn một cái, còn chưa lên tiếng, thì người ta đã tự giới thiệu: "Tôi là Thiếu tá Romanov, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Xe tăng hạng nặng đột phá 21! Chúng tôi có 21 chiếc KV, sẵn sàng chiến đấu! Xe tăng của chúng tôi đã được tăng cường giáp để tác chiến trong thành phố, xin hãy để chúng tôi lên tuyến đầu, đồng chí Tư lệnh!"

Vương Trung đi tới trước mặt vị thiếu tá lớn tuổi hơn mình rất nhiều, dùng sức siết chặt vai hắn: "Các cậu đến thật đúng lúc, địch vừa mới phát động tấn công toàn diện. Tôi sẽ phân cho mỗi trung đội xe tăng của các cậu một tiểu đội bảo đảm, bảo đảm các cậu có thể đến được tiền tuyến!"

Thiếu tá Romanov cười lớn: "Vậy thì tốt quá, đồng chí Tướng quân. Chúng tôi chỉ sợ không đến được tiền tuyến thôi!"

Vương Trung: "Đây là Tham mưu trưởng của tôi, anh ấy sẽ giới thiệu tình hình tiền tuyến cho cậu, sau khi đã nắm rõ thì xuất phát đi!"

(Hết chương)

Chương 336: Đồng chí Tư lệnh Thỉnh thoảng làm việc tư giả việc công

2024-08-02

Mấy chục phút sau, Thiếu tá Romanov của Trung đoàn Xe tăng hạng nặng 21 nhận được mệnh lệnh đầy đủ, giơ tay chào Vương Trung: "Đồng chí Tướng quân, đây là lần cuối cùng chào ngài!"

Vương Trung: "Đừng nói là lần cuối, phải sống sót trở về!"

Thiếu tá cười: "Điều đó còn phải xem quân Prosen có đồng ý hay không, bọn chúng được trang bị pháo chống tăng mới, giáp của KV không còn chắc chắn như năm ngoái nữa."

Vương Trung chỉ có thể nói: "Phối hợp thật tốt với bộ binh, tận dụng địa hình gập ghềnh, pháo chống tăng của địch không dễ gì đưa đến trước mặt các cậu đâu."

"Hiểu rồi." Thiếu tá lại giơ tay chào Vương Trung, "Tôi đi đây."

Vương Trung trịnh trọng đáp lễ, sau đó nhìn theo thiếu tá rời đi.

Pavlov: "KV, năm ngoái một chiếc KV có thể chặn địch cả ngày lẫn đêm, bây giờ KV trước hỏa lực chống tăng ngày càng mạnh của địch, chẳng khác gì bia đỡ đạn. Vậy khi nào thì xe tăng hạng nặng mà cậu đưa ra yêu cầu thiết kế mới có thể xuất xưởng?"

Vương Trung lắc đầu: "Sao tôi biết được? Tôi chỉ là người đưa ra yêu cầu, còn việc cụ thể thực hiện như thế nào, khi nào thì thực hiện, là do các nhà thiết kế quyết định."

Dù sao thì bản hack của Vương Trung không liên quan đến sản xuất quân sự, bản thân hắn tuy học ngành khoa học tự nhiên, nhưng không có khả năng tự tay chế tạo các loại trang bị quân sự.

Nếu không may, những yêu cầu thiết kế mà Vương Trung đưa ra vào tháng Tám, có khi phải mất hai năm mới chế tạo xong, cuối cùng thời gian đưa vào thực chiến còn muộn hơn cả IS-2 và T34-85 ở Trái Đất.

Vương Trung phất tay: "Tôi đi trinh sát đây, sở chỉ huy giao cho anh, bạn già."

Pavlov: "Yên tâm đi, nếu chỉ là liên tục đưa quân lên tiền tuyến, thì tôi còn giỏi hơn cậu."

————

Khi Vương Trung đến nơi đóng quân của Trung đoàn Trinh sát Không quân, các phi công đều kinh ngạc, tất cả đều đứng bật dậy: "Đồng chí Tướng quân! Sao ngài lại đến đây?"

Vương Trung: "Tôi đến mượn máy bay xuất phát, mọi người nhìn Amelia phía sau tôi là được rõ."

Các phi công nhìn nhau, cuối cùng do Trung đoàn trưởng lên tiếng hỏi: "Không phải nói địch đang tấn công sao? Sao lúc này ngài lại rời khỏi sở chỉ huy?"

Vương Trung: "Tôi và tham mưu trưởng phân công rõ ràng, thời điểm kẻ địch tiến công, hắn phụ trách không ngừng đưa bộ đội đến tiền tuyến, chuyện này hắn làm tốt hơn tôi, không cần tôi xen vào. Cho nên tôi tới nơi này điều tra, tìm kiếm sơ hở của kẻ địch, thay đổi toàn bộ cục diện."

"Ồ, là như vậy sao." Các phi công nhao nhao gật đầu.

Amelia: "Máy bay trinh sát nào đã hoàn thành chuẩn bị rồi?"

"Đều hoàn thành rồi, nhưng cậu xem, sân bay bây giờ đang bận xuất phát máy bay ném bom trợ giúp tiền tuyến, không có thời gian tiếp tế cho máy bay trinh sát của chúng ta, đạn dược của máy bay cũng chưa lắp, súng máy và pháo máy đều không có đạn."

Vương Trung: "Nói là mệnh lệnh của tôi, tiếp tế cho máy bay tốt nhất và lắp đầy đủ đạn dược. Còn nữa, tôi muốn trung đội P47 của đoàn cơ giới số 4 xuất kích hộ tống, mỗi chiếc máy bay của trung đội đều mang theo hai quả bom 1000 pound."

"Ngài là Tư lệnh Tập đoàn quân, ngài quyết định."

Lúc này chiếc xe jeep dán cờ hiệu không quân đã chạy đến, phanh gấp trước mặt Vương Trung, vị Tư lệnh không quân giống như bị văng ra khỏi xe, đứng nghiêm trước mặt Vương Trung, cung kính chào: "Tướng quân! Bộ Tư lệnh gọi điện thoại nói ngài tới đây, tôi lập tức từ căn cứ của Bộ Tư lệnh không quân tới đây!"

Vương Trung: "Gọi tôi là đồng chí, gọi là tướng quân... Tôi và anh đều là tướng, mọi người khó mà phân biệt được."

"Vâng, đồng chí! Xin hỏi có chỉ thị gì?"

Vương Trung: "Tiếp tế nhiên liệu cho máy bay trinh sát, lắp đạn, còn nữa, lần này hộ tống chọn phi đoàn cường kích số 4, tôi sẽ nghĩ cách chỉ thị mục tiêu cho họ, để bọn họ đánh bom cho đã!"

Tư lệnh không quân: "Vậy có thể gắn cho ngài một quả đạn khói, sẽ không tăng thêm bao nhiêu trọng lượng, ném xuống sẽ tạo ra khói màu, rất thích hợp để chỉ thị mục tiêu cho phi đội trên không."

Vương Trung: "Sẽ không ảnh hưởng đến việc ngắm bắn của oanh tạc cơ bổ nhào sao?"

"Không đâu, không phải loại khói dày đặc, mà giống như một dải lụa màu hơn, là do chúng tôi nghiên cứu dựa theo đạn chỉ thị mục tiêu của quân Prosen, bộ đội mặt đất của bọn họ dùng thứ này để chỉ thị mục tiêu cho Stuka." Tư lệnh không quân hào hứng nói, nhưng sự hào hứng đó nhanh chóng biến mất.

Ông ta thở dài tiếp tục nói: "Chúng tôi đã phân phát cho các đơn vị tuyến đầu một số thứ đồ chơi này, nhưng bọn họ căn bản không sử dụng, hoặc sử dụng nhưng lại không liên lạc với oanh tạc cơ trên không!"

Vương Trung không cần nghĩ cũng biết, bọn họ đã phân phát đạn khói cho các sư đoàn bộ binh được thành lập tạm thời, vốn không có kinh nghiệm chiến đấu.

Vương Trung: "Lần sau thử phân phối thứ này cho lính thủy đánh bộ, bọn họ đều có học, có tính chủ động, biết sử dụng trang bị tiên tiến."

Tư lệnh không quân: "Được, để tôi thử xem. Còn nữa, máy bay có thể chuẩn bị xong trong vòng nửa tiếng! Trong khoảng thời gian này, mời ngài đến sở chỉ huy của không quân, như vậy nếu có tin tức gì từ Tập đoàn quân, ngài cũng có thể nắm được ngay."

Vương Trung: "Không cần, tôi mang theo bộ đàm, nếu có chuyện gì, Tham mưu trưởng Pavlov sẽ gọi tôi. Tôi muốn ở cùng với các chiến sĩ hơn. Ý tôi là, ở cùng với các phi công."

"Chúng tôi cũng là chiến sĩ của ngài." Đoàn trưởng phi đội trinh sát kiêu ngạo nói: "Ngài đã là tấm gương của chúng tôi, một lần trinh sát đã mang về nhiều tin tình báo như vậy, còn chụp được ảnh mục tiêu rõ ràng. Cha xứ của chúng tôi đã phát động hoạt động học tập ngài."

Đoàn trưởng nhìn về phía người đàn ông mặc đồ cha xứ bên cạnh.

Vị cha xứ lập tức nói: "Tướng quân, ngài xem! Đây là bảng điểm do chúng tôi tạo ra, ai chụp được mục tiêu có giá trị, ảnh chụp sẽ được công bố ở đây, toàn bộ phi hành đoàn đều sẽ được cộng điểm! Điểm tích lũy đến một mức độ nhất định, có thể xin huân chương!"

Vương Trung rất hứng thú lắng nghe, đến đây bỗng nhiên ngắt lời: "Không thể chỉ thưởng huân chương, rượu Vodka và thuốc lá cũng phải thưởng, hiện tại chúng ta đã vượt qua thời điểm khó khăn nhất năm ngoái, rượu và thuốc lá không thiếu mà!"

Cha xứ ngượng ngùng: "Chúng tôi là phi công, đãi ngộ của chúng tôi tốt hơn nhiều so với bộ binh, vốn đã được phân phối thuốc lá và rượu Vodka."

Vương Trung cười: "Các anh thật là! Nghe đãi ngộ còn tốt hơn tôi nữa!"

"Không thể nào, ngài có đầu bếp Ciris! Gần đây chuyện này lan truyền khắp nơi rồi." Viên phi công nói chuyện còn úp úp mở mở, nhìn chằm chằm mọi người xung quanh một vòng mới nói: "Vị đầu bếp đó, chỉ cần một miếng đậu phụ, một quả cà tím thôi mà có thể khiến cả con phố đều ngửi thấy mùi thơm!"

Vương Trung thầm nghĩ, đúng là như vậy, đậu phụ sốt cà chua và cà tím hầm đều là món nấu lửa lớn, mùi vị rất nồng, khi dầu nóng lên, mùi thơm sẽ lan tỏa khắp phố.

Đột nhiên, Vương Trung nảy ra một ý: "Hay là như vậy, ai đủ điểm tích lũy, tôi sẽ để đầu bếp Ciris của tôi chiêu đãi mọi người một bữa, tôi sẽ ăn cùng mọi người, để lính hậu cần của tôi rót rượu cho mọi người!"

Các phi công đang ồn ào bỗng im lặng, nhìn Vương Trung.

Đại đội trưởng phi hành đoàn đại diện cho mọi người hỏi: "Thật sao?"

Chưa đợi Vương Trung trả lời, một phi công đã kêu lên: "Có thể khiêu vũ với lính hậu cần của ngài không?"

Vương Trung: "Cái đó thì không được!"

Đó là lính hậu cần của tôi! Mặc dù tôi không có ý định xây dựng hậu cung nhưng chuyện khiêu vũ thì miễn bàn!

Nhưng Vương Trung lập tức nói: "Tuy nhiên, tôi có thể để cho mọi người khiêu vũ với các y tá của bệnh viện dã chiến!"

Các phi công reo hò, nhưng vẫn có người chưa thỏa mãn: "Còn các cô gái của đội giặt giũ thì sao?"

Vương Trung: "Cũng cùng nhau khiêu vũ!"

"Ura!" Các phi công đồng thanh hoan hô.

Lúc này, một thiếu tá hậu cần chạy tới chào: "Báo cáo tướng quân! Máy bay đã chuẩn bị xong! Nhiên liệu và đạn dược đã đầy, đây là bảng danh sách kiểm tra, mời phi công xuất kích ký tên!"

Amelia nhận lấy bảng danh sách: "Tôi muốn xem qua thực tế mới được. Mời tướng quân cùng đi."

"Được!" Vương Trung dứt khoát gật đầu, trước khi đi còn nói với cha xứ: "Hoạt động thi đua của mọi người rất tốt! Phải nhân rộng ra! Ngoài ra, tôi nghĩ có thể để cho phi đoàn cường kích số 4 và phi đoàn cường kích số 5 thi đua với nhau, xem ai đánh sập được nhiều tàu hỏa hơn. Máy bay chiến đấu cũng có thể tham gia!"

"Vâng!" Cha xứ kính cẩn chào Vương Trung, như thể vừa được giao phó một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

————

Ba mươi phút sau, Vương Trung đang bay trên không phận bờ tây sông Valdai.

Để tránh bị pháo phòng không cỡ nhỏ của quân Prosen bắn trúng, lần này Amelia bay ở độ cao 3.000 mét.

Máy bay chiến đấu P47 bay ở độ cao 5.000 mét, sẵn sàng bổ nhào ném bom bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, nghe cuộc trò chuyện trên radio, gần đó hình như còn một phi đội Yak, nhưng bọn họ đang giao chiến với quân địch, có lẽ không để ý đến chiếc máy bay của Vương Trung và P47 trên không.

Vương Trung nghe thấy tiếng hét dồn dập của phi công trong tai nghe: "Sergei! Xoay phải! Xoay phải! Kẻ địch ở phía sau cậu!"

"Hắn ta đi đâu rồi? Tôi mất dấu mục tiêu rồi!"

"Misha, đừng đuổi theo! Kẻ địch muốn dụ cậu đấy!"

"Tôi không thể quay về, Ivan, tôi không thể quay về được."

Tuy Vương Trung vẫn luôn quan sát mặt đất, nhưng nghe thấy những cuộc đối thoại này, trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy nặng nề.

Hiện tại, các phi đội chiến đấu của không quân vẫn đang sử dụng Yak-1 cải tiến, chờ đến khi hắn sang Hợp Chủng Quốc đàm phán xong về động cơ mới trong năm nay, có thể nâng cấp động cơ, để các phi công được lái Yak-3, loại máy bay được mệnh danh là "ông vua bất bại ở tầm thấp".

Vương Trung thầm cầu chúc cho những phi công này may mắn, đồng thời đánh dấu vị trí trạm quan sát của địch trên bản đồ hàng không, tiện tay chụp một bức ảnh.

Lúc này, Amelia nói qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Lần trước anh trinh sát, kết quả chính xác đến mức đáng sợ, anh đúng là đồng loại của tôi phải không?"

Vương Trung: "Không, tôi chỉ dựa vào linh cảm, cảm thấy nơi đó có vấn đề."

"Tôi cũng dựa vào linh cảm, tôi có thể cảm nhận được kẻ địch ở cách xa 3 km." Amelia đáp, rồi cười nói, "Không cần phải giấu tôi đâu. Biết đâu, tôi là người duy nhất trên thế giới này có thể hiểu anh hoàn toàn đấy."

Vương Trung chỉ cười.

Đột nhiên, Amelia nói: "Chờ chút! Tôi cảm nhận được gì đó! Tôi muốn rời khỏi đường bay hiện tại!"

Vương Trung: "Sao vậy? Cô cảm nhận được mục tiêu quan trọng của địch sao?"

"Không, tôi cảm nhận được mục tiêu rất quan trọng đối với anh."

Nói xong, Amelia không đợi Vương Trung đồng ý, lập tức cho máy bay xoay phải, bay về phía bờ đông sông Valdai.

Vương Trung vẻ mặt khó hiểu, trong radio cũng vang lên tiếng hỏi của phi đoàn cường kích số 4: "Có chuyện gì vậy? Ngài bay lệch hướng rồi, tướng quân!"

Vương Trung: "Các anh theo tôi, đừng để mất dấu. Amelia nói có mục tiêu rất quan trọng với tôi."

"Nhìn xuống dưới!"

Máy bay nghiêng sang một bên, để Vương Trung có thể dễ dàng nhìn thấy mặt đất phía dưới qua cửa sổ buồng lái.

Vương Trung nhìn xuống, vừa hay nhìn thấy một cô gái tóc vàng dang rộng hai tay, như muốn ôm lấy bầu trời.

Dù không cần chuyển sang chế độ nhìn từ trên xuống, Vương Trung cũng biết mình vừa nhìn thấy ai.

Lyudmila, tình yêu của đời tôi.

————

Lúc Lyudmila nhìn thấy chiếc oanh tạc cơ, cô không để ý lắm, nhưng đột nhiên, cô cảm nhận được điều gì đó.

Cô ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào chiếc máy bay đang dần lớn dần.

Sau đó cô bắt đầu chạy.

Do oanh tạc cơ của địch tấn công khiến giao thông bị gián đoạn, những người không phải là nhân viên chủ chốt như bọn họ bị yêu cầu xuống xe, đi bộ 50 km cuối cùng.

Tất nhiên, với tư cách là vợ của Tư lệnh Tập đoàn quân, Lyudmila có thể được hưởng sự ưu tiên đặc biệt, nhưng cô đã chọn đi bộ cùng các y tá trẻ tuổi trong chặng đường cuối cùng.

Lúc này, cô chạy lên một ụ đất ven đường, dang rộng hai tay, hét lên với bầu trời: "Này! Tôi ở đây!"

Chiếc máy bay lướt qua đỉnh đầu, luồng gió từ động cơ khiến mái tóc dài của Lyudmila tung bay phấp phới.

Khoảnh khắc ấy chỉ diễn ra trong chưa đầy một giây, sau đó tiếng động cơ máy bay nhanh chóng xa dần.

Nhưng Lyudmila vẫn đứng trên ụ đất, cười lớn.

Nelly tò mò leo lên ụ đất: "Trên máy bay có ai vậy?"

"Có..."

Lúc này, chiếc máy bay lại bay trở về, uốn lượn trên không trung như một nàng tiên.

Lyudmila che miệng, nhưng vẫn không nhịn được cười thành tiếng.

————

Vương Trung nhìn xuống mặt đất, nói nhỏ: "Được rồi, đừng làm chậm trễ nhiệm vụ trinh sát nữa."

Amelia: "Chết tiệt, vậy mà tôi lại đi giúp một người đàn ông lấy lòng một người phụ nữ khác."

Vương Trung: "Cảm ơn màn khiêu vũ của cô. Thật sự cảm ơn cô."

Nói rồi, Vương Trung nhìn Lyudmila trên mặt đất qua chế độ nhìn từ trên xuống, thầm nói trong lòng:

Đây là điều lãng mạn nhất mà anh có thể làm cho em trên chiến trường lạnh lẽo và tàn khốc này.

(Hết chương)

Chương 337: Lao vào địa ngục (Bổ sung 1981)

2024-08-02

Dù đã dành chút thời gian để thể hiện sự lãng mạn với vợ, nhưng Vương Trung vẫn quay trở lại căn cứ không quân Abadan đúng giờ.

Trên đường về, Vương Trung còn dùng đạn khói để dẫn đường cho phi đoàn cường kích số 4 tấn công một trận địa pháo binh của quân Prosen.

Sau khi hạ cánh, Tư lệnh không quân đích thân đẩy thang máy bay: "Thế nào tướng quân, phát hiện ra gì rồi?"

Vương Trung: "Phát hiện một địa điểm đổ bộ khá ổn, gọi Tư lệnh hải quân đến sở chỉ huy Tập đoàn quân họp. Còn nữa, trong khoảng thời gian tôi trên không, có tin tức gì từ sở chỉ huy Tập đoàn quân không?"

"Không." Tư lệnh không quân lắc đầu: "Chúng tôi chỉ biết là đã mất bảy, tám vị trí tiền tuyến, quân địch đang tiến sâu vào."

Vương Trung: "Đã có bao nhiêu quân lên đường đến tiền tuyến rồi?"

"Xe quân sự liên tục rời khỏi nhà ga, trên cầu bắc qua sông Valdai cũng toàn là xe quân sự, quân đội đang không ngừng được điều động đến tiền tuyến."

Vương Trung gật đầu, đang định tiến lên, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, nói với Tư lệnh không quân: "Rửa ảnh! Sau đó lập tức gửi đến sở chỉ huy Tập đoàn quân, tôi sẽ tự tay đánh dấu những mục tiêu quan trọng trên ảnh!"

"Vâng!" Tư lệnh không quân rõ ràng hơn Vương Trung gần hai mươi tuổi, nhưng vẫn nghiêm túc chào theo kiểu nhà binh trước mặt Vương Trung.

Thực ra cũng dễ hiểu, sau khi Vương Trung tự mình bay lên trời, mức độ yêu mến của các phi công không quân dành cho Vương Trung tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Có lẽ trước đây Vương Trung chỉ là một nhân vật trong truyền thuyết, giờ đây đã trở thành "người bạn chiến đấu" cùng họ vào sinh ra tử, khoảng cách bỗng chốc được kéo gần lại.

Vương Trung vừa định lên xe của Grigory, một người lính hậu cần gọi ông lại: "Tướng quân! Hay là chúng ta chuẩn bị riêng cho ngài một chiếc máy bay trinh sát, sơn màu đặc biệt."

Amelia lập tức nói: "Làm vậy không ổn, quân địch cũng sẽ rút kinh nghiệm, sau này bọn họ sẽ tập trung đánh chặn chiếc máy bay riêng của

tướng quân, kỹ thuật bay của tôi tuy là hàng đầu, nhưng đạn thì không có mắt, nhỡ tướng quân bị thương thì sao?"

Vương Trung: "Đề nghị của cậu rất hay, có thể sơn một chiếc máy bay trinh sát màu đỏ toàn bộ, màu đỏ là màu tượng trưng cho tôi."

"Alyosha!" Amelia lại gọi nickname của Vương Trung: "Không được đâu!"

Vương Trung: "Nghe tôi nói hết đã, đợi khi quân địch đã để ý, chúng ta có thể dùng chiếc máy bay màu đỏ này làm mồi nhử, giao cho phi công giàu kinh nghiệm nhất lái, như vậy chúng ta có thể âm thầm do thám.

"Khi chúng ta không xuất kích, cũng có thể dùng chiếc máy bay màu đỏ này để gây nhiễu loạn. Chẳng hạn như khi chúng ta phản công, có thể dùng máy bay màu đỏ bay đến hướng giả trước."

Vương Trung vừa nói vừa khoa tay múa chân, sau khi nói xong, ông nhìn Amelia: "Ý tôi là, cô hiểu chứ?"
Amelia nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây: "Anh thật giảo hoạt, thật ra anh là một nhân vật phản diện đúng không?"

"Không không không, Ciris có trí tuệ cổ điển, nói người xấu dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cho nên người tốt luôn đánh không lại người xấu. Vì trừng ác dương thiện, người tốt phải giảo hoạt hơn người xấu!"

Thật ra Vương Trung không phải từ trong sách cao thâm nào nhìn thấy đạo lý này, hắn là từ trong phim Cửu Phẩm Quan của Châu Tinh Trì xem ra.

Câu chuyện kia suy nghĩ kỹ một chút vẫn là không chính xác, cuối cùng người tốt dựa vào quan hệ với hoàng đế, dựa vào mánh khóe, cùng với ăn nói bậy bạ, giành được thắng lợi.

Liền... rất hài hước.

Vương Trung nói xong đạo lý học từ trong phim ảnh, mọi người đều gật đầu: "Có đạo lý. Muốn đánh bại người xấu, phải giảo hoạt hơn bọn họ!"

Amelia: "Anh thuyết phục được tôi rồi đấy, vị Tư lệnh giảo hoạt."

Vương Trung: "Khách sáo."

Nói xong hắn liền lên xe Jeep.

Amelia giống như chim én nhảy lên chỗ ngồi bên cạnh hắn.

Grigory lập tức đạp ga, xe jeep chạy như bay về phía cổng sân bay.

————

Cùng lúc đó, tại xe chỉ huy của trung đoàn xe tăng đột phá số 21, trung đoàn trưởng Romanov thò nửa người trên ra khỏi tháp pháo, tháo mũ mềm của lính tăng, để gió thổi bay mái tóc ướt sũng của hắn.

Vị thiếu tá bộ binh đi nhờ xe hỏi: "Nghe nói lính xe tăng Prosen không cần đội mũ mềm này, là như thế này sao?"

"Đúng vậy, tôi đã xem qua xe tăng của bọn họ, rất rộng rãi, hơn nữa lúc chạy cũng ổn định hơn, cho nên không cần lo lắng va đầu." Trung đoàn trưởng Romanov vỗ vỗ nắp tháp pháo: "Anh xem thứ đồ chơi này của chúng ta, đây là xe tăng hạng nặng, anh ngồi T-34, có thể lắc đến mức nôn hết cả ra!"

Thiếu tá cười ha hả: "Tôi từng ngồi T-34, quả thật không dễ chịu. Trên đường bằng phẳng còn đỡ, lúc vượt địa hình muốn không rơi xuống quả thực là một việc tốn thể lực."

Romanov và vị thiếu tá cùng cười to, cười xong ông chuyển chủ đề: "Anh đến đơn vị mới làm trung đoàn trưởng?"

"Đúng vậy, trước đó vai tôi trúng một phát súng - nói đến vết thương ở vai của tôi, cũng cùng một bên vai với tướng quân Rokossovsky! Nhưng tướng quân chỉ bị sượt qua, còn viên đạn của tôi găm vào xương bả vai, giống như kẹt ở xương sụn, phải phẫu thuật mới lấy ra được."

Vị thiếu tá vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Thiếu tá Romanov líu lưỡi: "Ghen tị với anh thật đấy, lính xe tăng chúng tôi hoặc là không hề hấn gì, hoặc là cùng xe tăng bị thiêu thành tro."

Vị thiếu tá bộ binh ngâm nga: "Này người chỉ huy trẻ tuổi, đầu đã bị đạn bắn xuyên qua~"

Thiếu tá Romanov cũng hát theo: "Đạn xuyên giáp bắn trúng xe tăng, vĩnh biệt người đồng đội thân yêu~ Bốn thành viên kíp lái... À không, chúng ta là kíp lái năm người."

Vị thiếu tá bộ binh cười ha hả.

Lúc này trong tai nghe của Romanov, tất cả thành viên của xe tăng KV đều cười theo.

Rõ ràng là bài hát bi thương, lại bị hai vị thiếu tá hát ra khí thế hiên ngang, không hề thua kém bài hát kia của Prosen.

Đúng, chính là bài "Chỉ có chiếc xe tăng trung thành mới có thể cho chúng ta một nấm mồ bằng thép".

Lúc này, từ hướng bọn họ đang tiến tới vang lên tiếng đạn pháo nổ, mặc dù là ban ngày, nhưng ánh sáng của vụ nổ vẫn thắp sáng cả bầu trời đầy mây đen.

Ánh sáng chớp nhoáng như tia chớp, tiếng pháo ầm ầm như sấm rền trước cơn bão.

Romanov nhìn về phía trước, hắng giọng, hát vang: "Này người chỉ huy trẻ tuổi, đầu đã bị viên đạn bắn xuyên qua ~ Đôi mắt của cậu ấy sẽ không bao giờ mở ra nữa ~"

Tất cả lính xe tăng cùng nhau hát: "Đạn xuyên giáp bắn trúng xe tăng, vĩnh biệt người đồng đội thân yêu~"

Ngay cả bộ binh trên xe tăng cũng cùng nhau hát vang.

Hai bên đường, cũng có các đơn vị bộ binh đang hướng về phía những tiếng "sấm chớp" ở phía xa, bọn họ nhìn đoàn xe tăng đang không ngừng "vượt mặt".

Đột nhiên, có người lính bộ binh hét lên: "Đồng chí! Thay chúng tôi đánh cho bọn Prosen một trận ra trò! Chúng tôi sẽ đến ngay!"

"Đừng có đánh hết kẻ địch đấy! Tôi biết các anh lợi hại lắm!"

"Đúng vậy, để dành cho bộ binh chúng tôi một ít! Chúng tôi chỉ có thể đi bộ, nên lúc nào cũng húp cháo!"

"Đừng hát bài buồn như vậy nữa! Hát bài nào hào hùng lên!"

Sau đó, bên phía bộ binh bắt đầu hát bài "Lòng Dũng Cảm Cuối Cùng": "Tao còn quả lựu đạn cuối cùng đây, lũ chó!"

Romanov vỗ lên nóc tháp pháo: "Không thể thua đám lính bộ được! Nào, hát to lên! Người chỉ huy trẻ tuổi kia, đầu đã bị bắn xuyên qua..."

Cảnh tượng hỗn loạn kéo dài một lúc lâu, khi đội xe tăng cuối cùng cũng vượt qua được đám bộ binh, thì tình trạng hỗn độn này mới chấm dứt.

Lúc này, viên thiếu tá bộ binh nói: "Phía trước là trận địa của tôi rồi, anh xem ven đường có người đến đón tôi kìa."

"Được, dừng xe phía trước!" Romanov nói lớn.

Chiếc xe tăng dừng lại một cách hoàn hảo trước mặt những người đến đón vị thiếu tá bộ binh.

Vị thiếu tá nhảy xuống xe, quay đầu lại chào Romanov: "Tiến lên, đồng chí!"

Romanov đáp lễ: "Hẹn gặp ở Prosenia, đồng chí!"

(Hết chương)

Chương 338: Ở Cao điểm Vô Danh

2024-08-03

10 giờ 30 phút ngày 20 tháng 10 năm 915, trận địa bên ngoài Abadan kéo dài 5 km, cao điểm vô danh.

Linh mục quân đội Ilry - Ivanovich tìm thấy đoàn trưởng.

Hắn khẽ khép mắt đoàn trưởng lại, rút súng lục ở thắt lưng ra, quay đầu hét lớn: "Vào trận địa! Nhanh! Kẻ địch sắp lên rồi!"

Nói xong hắn dẫn đầu xông vào chiến hào, chạy về phía trận địa đã bị bom đạn cày nát.

Những người lính còn sống sót theo sau lưng hắn, men theo chiến hào xông vào trận địa, nhưng vẻ mặt ai nấy đều hoang mang, rõ ràng là chưa hoàn hồn sau trận pháo kích dữ dội vừa rồi.

Ilry hô to: "Nhanh tỉnh táo lại! Không tỉnh táo cũng không sao, hãy để cơ thể làm theo phản xạ! Cơ thể biết phải làm gì! Nhanh đẩy súng máy vào vị trí! Còn pháo 45 mm! Nhanh lên!"

Trận địa cao điểm vô danh được xây dựng theo sổ tay phòng thủ mới nhất, cuốn sổ tay này nghe nói là đã tính đến đặc điểm thiếu huấn luyện và tinh thần chiến đấu thấp của lính tuyến đầu, cố gắng hết sức để tân binh cũng có thể phát huy tác dụng.

Bây giờ là lúc kiểm chứng xem kinh nghiệm trong cuốn sổ tay này có tác dụng hay không.

Ilry đi tới bên khẩu súng máy, vỗ vai xạ thủ: "Đã đo khoảng cách xong rồi, chỉnh thước ngắm xong rồi, không cần ngắm cũng bắn trúng người, đừng căng thẳng!"

Người xạ thủ hít một hơi thật sâu, trông có vẻ còn căng thẳng hơn.

Lúc này tiếng động cơ ầm ầm truyền đến từ dưới chân núi, chẳng mấy chốc bao cát bên cạnh súng máy rung lên, cát đá trên mặt đất nảy lên như nước sôi.

Ilry hít sâu, với tư cách là linh mục quân đội, cũng là sĩ quan cấp cao nhất trên trận địa, hắn không thể có chút biểu hiện hoảng loạn nào.

Lúc này nếu hắn lộ ra sơ hở, kết quả có thể là cả trận địa bỏ chạy tán loạn.

Sau khi hít sâu vài lần, Ilry lại vỗ vai xạ thủ: "Tôi đi một vòng quanh trận địa, bình tĩnh nào, đợi kẻ địch đi qua mục tiêu rồi hẵng bắn!"

Xạ thủ liên tục gật đầu.

Ilry bắt đầu đi tuần tra dọc theo chiến hào, do pháo kích nên một số đoạn chiến hào bị sập, thỉnh thoảng hắn phải nghiêng người chen qua những đoạn bị sập đó.

Hắn vừa đi vừa động viên tinh thần binh sĩ: "Kẻ địch cũng là người, trúng đạn cũng chết, nghe thấy tiếng súng máy cũng sợ, hãy sử dụng vũ khí của các cậu cho tốt!"

Nói đến đây, Ilry vừa hay đi tới bên cạnh tổ súng chống tăng, bèn nói: "Nhắm vào cửa kính quan sát của xe tăng địch! Cửa kính quan sát, hiểu không!"

Người điều khiển súng chống tăng là một người đàn ông trung niên trông khoảng năm mươi tuổi, đội mũ quân đội cũ nát, huy hiệu trên mũ cũng sắp

bị mòn hết. Ông ta nói với Ilry: "Thần phụ đại nhân, yên tâm đi!"

"Đừng gọi tôi là Thần phụ đại nhân, nội chiến đã qua rồi, phái Sùng Thánh đã thua rồi." Ilry nói.

"Vâng, đồng chí Thần phụ, tôi chưa bao giờ bắn trúng cửa kính quan sát trong lúc huấn luyện, chưa bao giờ."

Ilry: "Yên tâm đi, những người khác căng thẳng cũng không bắn trúng, cậu chỉ cần bắn trúng xe tăng, bắn ra tia lửa, dọa cho đám bộ binh quanh xe tăng sợ là được, coi như hoàn thành nhiệm vụ."

"Hơn nữa, lực lượng thiết giáp của địch sẽ có xe bọc thép bán bánh xích đi theo, thứ này bắn xe bọc thép bán bánh xích rất hiệu quả."

Người đàn ông trung niên hít sâu: "Vâng, tôi sẽ bắn khi nhìn thấy xe bọc thép bán bánh xích."

Ilry rời khỏi xạ thủ súng chống tăng, tiếp tục đi, sau đó thấy lão binh Stepan, một trong số ít những lão binh trong đội, đang xếp lựu đạn ở mép chiến hào.

"Stepan!" Ilry thành khẩn nói: "Dựa vào ông đấy."

Lão binh chỉ gật đầu, không nói gì.

Ilry tiếp tục đi, động viên tinh thần cho những tân binh mặt mũi tái mét.

Có người hô: "Xe tăng địch! Còn cách tám trăm mét!"

Ilry lập tức nằm sấp xuống, thò đầu ra khỏi chiến hào nhìn, quả nhiên thấy khoảng hơn mười chiếc xe tăng tạo thành đội hình xung kích, phía sau xe tăng còn có chừng đó xe bọc thép bán bánh xích.

Tạm thời không thấy bộ binh, chắc là đang nấp sau xe tăng.

Ilry rụt đầu lại, vung súng lục hô lớn: "Nhớ kỹ, dùng hỏa lực đan xen tiêu diệt bộ binh đi theo xe tăng! Sau khi cắt đứt bộ binh, tổ ném bom sẽ ném bom xăng phá hủy xe tăng!"

Thực ra Ilry cũng chưa từng thực chiến, hắn vốn là linh mục ở nhà thờ khu vực, công việc quen thuộc nhất là phát xúc xích cho các cụ ông cụ bà trong giáo khu, vừa phát vừa nói những lời hay ý đẹp của phái thế tục, nói với họ rằng những cây xúc xích này là do nhà máy của phái thế tục làm ra, không phải là do Nga hoàng ban cho.

Tốc độ thăng tiến của Ilry cho thấy hắn làm công việc này rất có hiệu quả.

Nhưng hiện tại, hắn chỉ có thể vung cây súng lục nhỏ không được thành thạo cho lắm, đọc thuộc lòng những kiến thức học được từ sổ tay.

Đột nhiên, trên trận địa vang lên tiếng pháo.

Ilry dừng lại, nhìn về phía trận địa pháo chống tăng.

Trung đoàn của hắn chỉ được trang bị pháo chống tăng 45 mm lỗi thời, không có chút tác dụng nào với xe tăng Panzer III, Panzer IV đã được tăng cường giáp trước, cho dù để kẻ địch đến trước mặt cũng không bắn thủng nổi.

Vì vậy, trận địa pháo binh chỉ có thể ẩn nấp ở sườn trận địa, đợi xe tăng địch xông lên trận địa chính rồi mới khai hỏa, tấn công sườn xe tăng, đặc biệt là khu vực ngay phía trên hệ thống treo.

Nếu pháo binh đã khai hỏa, chứng tỏ có người đã hoảng loạn, tinh thần đã sụp đổ.

Ilry gào lên: "Đừng bắn! Mẹ kiếp! Đừng bắn nữa!"

Hắn vừa gào lên vừa chạy dọc theo chiến hào, đến gần trận địa pháo binh ở sườn.

Nhưng trận địa pháo binh vẫn đang bắn, đạn pháo liên tục bắn ra tia lửa trên những chiếc xe tăng Panzer, chẳng có tác dụng gì.

Cuối cùng Ilry cũng chạy tới đầu trận địa chính, thò nửa người ra khỏi chiến hào hét về phía trận địa pháo chống tăng: "Đừng bắn nữa, đồ ngu! Anh nhìn xem có tác dụng gì không?"

"Tôi không biết!" Thiếu úy chỉ huy trận địa pháo binh nhìn Ilry: "Đại úy chết rồi, đại úy chết rồi! Tôi không biết phải làm gì!"

"Cậu dừng lại trước, đợi..." Đột nhiên, Ilry linh cảm có chuyện không hay, quay đầu nhìn đội hình của quân Prosen, vừa hay thấy khoảnh khắc pháo ngắn của chiếc Panzer IV khai hỏa.

Âm thanh "bùm" xéo thẳng vào màng nhĩ của Ilry, hắn chưa kịp nằm xuống thì vụ nổ đã xảy ra.

Tên thiếu úy chỉ huy pháo binh cuồng loạn vừa rồi đã biến mất, Ilry chỉ thấy chiếc mũ sắt bay lên cao.

Giá pháo 45 mm nhẹ tênh bị lật tung trên mặt đất, ngay sau đó, những quả đạn pháo 45 mm chưa kịp bắn phát nổ dây chuyền.

Kẻ địch tiếp tục bắn, ít nhất một tiểu đội Panzer IV pháo ngắn khai hỏa, trận địa pháo chống tăng nhanh chóng bị khói lửa bao trùm.

"Chết tiệt!" Ilry không nhịn được chửi tục, trên lý thuyết với tư cách là linh mục, hắn không nên chửi tục, nhưng lúc này cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý.

"Linh mục!" Hắn nghe thấy có người hét, "Aleksandr bỏ chạy rồi!"

"Cái gì?" Ilry quay đầu lại, thấy Aleksandr cầm tiểu liên PPSh-41, chạy như điên về phía sau, đến mũ sắt rơi cũng không kịp nhặt.

Ilry giơ tay lên bắn một phát, nhưng không trúng, lại khiến Pyotr vừa ra khỏi chiến hào định chạy trốn do dự.

Ilry: "Pyotr! Nghĩ đến em gái cậu đi! Nếu nó biết cậu làm lính đào ngũ sẽ đau lòng như thế nào!"

Pyotr quay lại chiến hào, lại nằm xuống bên cạnh đồng đội.

Ilry: "Bây giờ tôi cũng sợ muốn chết! Nhưng chúng ta không thể rút lui! Nếu chúng ta rút lui, những đồng đội đã hy sinh chẳng phải là chết vô ích sao?"

Vừa dứt lời, quan sát viên hô lớn: "Xe tăng địch, năm trăm mét!"

Ilry: "Xạ thủ súng máy chuẩn bị!"

Lúc này, xe bọc thép bán bánh xích đi theo xe tăng khai hỏa, đạn súng máy bay vèo vèo qua chiến hào.

"Đừng hoảng! Kẻ địch đang bắn dọa thôi, chúng chưa phát hiện ra chúng ta ở đâu!" Ilry nói.

Quan sát viên: "Bốn trăm mét!"

"Bình tĩnh, nhớ kỹ, sau khi chặn đứng bộ binh, tổ ném bom chuẩn bị!"

Quan sát viên: "Ba trăm mét!"

Ilry cảm thấy mình nên dặn dò thêm gì đó, cho dù là gì cũng được, ít nhiều cũng giúp ổn định tinh thần binh lính.

Lúc này chấn động do xe tăng địch tạo ra đã khiến vách tường chiến hào bắt đầu rơi đất vụn, những quả lựu đạn mà các chiến sĩ bày bên mép chiến hào cũng bắt đầu rung lên theo, tiếng vòng kéo va vào kêu leng keng.

Đột nhiên, súng máy bắt đầu bắn.

Cùng với tiếng súng máy rát rạt vang lên là tiếng hô của quan sát viên: "Hai trăm mét!"

Ilry: "Bắn! Nhanh bắn! Không cần nhắm, cứ bắn! Đạn nhiều!"

Tiếng súng máy, tiếng bắn của tiểu liên PPSh-41, tiếng nổ lách tách vang dội khắp trận địa.

Ilry lại đi qua trận địa súng chống tăng đó, thấy người đàn ông trung niên năm mươi tuổi bắn một phát, viên đạn vẽ một đường cong trúng chiếc xe bọc thép bán bánh xích ở đằng xa, phát ra tia lửa chói mắt.

Chiếc xe bọc thép bán bánh xích dừng lại, những người trên xe lần lượt nhảy xuống, nhanh chóng nằm sấp xuống đất ẩn nấp.

Ilry: "Làm tốt lắm! Tiếp tục bắn!"

Người đàn ông trung niên kéo chốt súng, vỏ đạn bị móc lên, rơi xuống chiến hào. Xạ thủ phụ lập tức nhét viên đạn mới vào nòng súng.

Ilry hài lòng nhìn hai người phối hợp, đang định nói gì thì thấy tháp pháo của một chiếc Panzer IV cách đó không xa xoay qua.

"Nấp xuống!" Ilry hét lên cùng lúc nòng pháo lóe sáng.

Giây tiếp theo, hắn bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Ilry tỉnh lại, đầu óc hắn như đầy nước, sắp nổ tung như quả bóng nước, tai chỉ nghe ù ù, không nghe được gì khác.

Hắn ngồi dậy, nhìn đôi mắt trống rỗng của người xạ thủ trung niên phía trước, sững người một lúc rồi đưa tay ra, khép mí mắt cho ông ta.

Hắn ngơ ngác nhìn xung quanh, thấy xạ thủ phụ ôm cánh tay bị gãy kêu thảm thiết, thấy khẩu súng chống tăng nằm nghiêng bên cạnh.

Ilry nhớ ra mình phải chiến đấu, phải tiếp tục bắn súng chống tăng, bèn nhặt súng lên, gác lên thành chiến hào, nhắm đại một mục tiêu bóp cò.

Nhưng súng không nổ.

Ilry muốn kéo chốt súng để lên đạn lại phát hiện tay kéo như bị hàn chết, kéo thế nào cũng không ra.

Khẩu súng này chắc là hỏng rồi.

Hắn ném súng xuống, cầm lấy quả lựu đạn bó ở mép chiến hào, gầm lên một tiếng xông ra khỏi chiến hào, giật dây, ném về phía chiếc xe tăng đang lao tới.
Nhưng mà lần này ném gần hơn, lựu đạn rơi xuống mặt đất phía trước xe tăng, nổ tung thành cột bùn cao bảy tám mét.

Ngay sau đó, màn đạn của xe tăng xuyên qua lớp bùn đất vẫn đang rơi xuống, quét về phía Ilry.

Trong nháy mắt này, hắn bị ai đó kéo giật lại, lôi trở về chiến hào.

Đạn phát sát bắn loạn xạ vào hai bên chiến hào, đá vụn văng tung tóe khiến má Ilry bị thương.

Cơn đau khiến đầu óc choáng váng của hắn nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh.

Ù tai cũng biến mất vào lúc này.

"Cậu điên rồi!" Lão binh Stepan quát: "Khoảng cách này dù cậu có khỏe đến mấy cũng không ném qua được! Phải đợi xe tăng địch tới gần hơn một chút!"

(Hết chương)

Chương 339: Cối xay thịt

2024-08-03

Ilry bò dậy: "Cảm ơn, ông đã cứu tôi."

"Tôi cứu cậu là bởi vì nếu cậu ngã xuống thì trận địa này sẽ sụp đổ. Đến lúc đó ai cũng không sống nổi!" Stepan nhặt súng lục của Ilry lên đưa cho hắn: "Cậu nên đến chỗ súng máy, xem thử vì sao họ lại im hơi lặng tiếng. Tôi đi tổ chức tấn công xe tăng!"

"Được." Ilry không phản bác, lập tức bước qua Stepan, chạy dọc theo chiến hào tới điểm hỏa lực súng máy đang im lặng.

Stepan dựa vào thành chiến hào, quan sát xe tăng Prosen đang tiếp cận.

Lúc này, một y tá đi dọc theo chiến hào tới, vừa đi vừa kiểm tra hơi thở của những người nằm trong chiến hào.

"Người này chết rồi!" Stepan hét lên, "Mau quay lại trạm cứu thương đi, nơi này rất nhanh sẽ toàn là xác chết thôi, y tá!"

Y tá liếc nhìn Stepan, sau đó lập tức kéo cánh tay người lính trên mặt đất, khoác lên vai mình, rồi hít một hơi thật sâu, dùng sức một cái đã cõng anh ta lên lưng.

Stepan nhận ra, đây là kỹ thuật mà đội cứu hộ dã chiến nào cũng được dạy, cho dù chỉ có một người cũng có thể cõng được người có trọng lượng lớn hơn mình rất nhiều.

Stepan nhìn theo bóng y tá cõng một người lính to lớn hơn mình cả vòng, biến mất ở cuối chiến hào.

"Ngoan ngoãn." Hắn lẩm bẩm một câu.

Đúng lúc này, điểm hỏa lực vừa nãy im tiếng lại khai hỏa, Stepan cũng sực nhớ ra hiện tại vẫn đang ở chiến trường, bản thân còn có nhiệm vụ quan trọng phải làm.

Hắn lấy bom cháy được trang bị, bò sát đến mép chiến hào, chờ xe tăng Prosen tới gần.

Là một lão binh dày dạn kinh nghiệm, Stepan biết, càng đến gần xe tăng thì góc chết của xe tăng càng lớn, cho nên khi tấn công xe tăng càng gần càng an toàn, ở xa thì có thể bị súng máy phòng không hoặc súng máy đồng trục bắn chết.

Tất nhiên, việc tiếp cận xe tăng địch cần phải có lòng dũng cảm rất lớn, tân binh bình thường không làm được.

Chiến hào được tạo ra là vì mục đích này, chỉ cần nằm trong chiến hào cúi đầu xuống, xe tăng địch sẽ tự động chạy đến trước mặt.

Stepan vừa nghe tiếng động cơ xe tăng, vừa đếm thầm một, hai, ba, sau đó lập tức đứng dậy, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe tăng ở cách đó vài mét, tháp pháo đang hướng về phía bên kia.

Góc độ tấn công hoàn hảo!

Stepan kéo dây bom cháy, để nó bắn ra tia lửa đỏ rực như pháo hoa, sau đó dùng hết sức ném ra ngoài.

Bom cháy vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không trung, rơi trúng nắp động cơ tản nhiệt của xe tăng.

Lửa lập tức bùng lên bao trùm toàn bộ động cơ.

Tư lệnh xe tăng vội vàng mở nắp hầm, cầm súng tiểu liên định tìm người ném bom cháy, kết quả Stepan nổ súng trước, viên đạn bắn trúng tháp pháo tạo ra tiếng "Bình" đặc trưng.

Tư lệnh xe tăng vẫn duy trì tư thế cầm súng tiểu liên, ngã xuống, không động đậy nữa.

Sau đó, cửa xe tăng lần lượt mở ra, các thành viên kíp lái chui ra liền chạy về phía sau.

Stepan cầm súng tiểu liên, sử dụng những loạt đạn ngắn, ổn định và chính xác bắn hạ tất cả bọn chúng.

Lúc này, ở một đoạn chiến hào bên cạnh, một người lính ném bom cháy ra, kết quả ném lệch, chỉ đốt cháy được một bên xích xe tăng.

Người lính ném bom thấy thế lập tức xông lên, định mở nắp tháp pháo, ném lựu đạn vào trong.

Stepan hét lớn: "Đừng! Kẻ địch sẽ yểm hộ cho nhau!"

Vừa dứt lời, chiếc xe bán xích chạy phía sau đã khai hỏa, súng máy bắn xối xả vào khu vực quanh tháp pháo, người lính ném bom của Ant ôm ngực, ngã xuống.

Stepan chửi thề một tiếng, cầm quả bom cháy mới, chạy dọc theo chiến hào về phía đó.

Chờ đến khi hắn chạy đến nơi, xe tăng Prosen đã vượt qua chiến hào - thi thể của người lính ném bom vừa bị bắn chết vẫn còn treo trên xe tăng.

Stepan lập tức kéo dây bom cháy, sau đó ném mạnh ra, bom cháy bay theo đường vòng cung giống như quả bóng rổ, rơi trúng nắp động cơ tản nhiệt.

Lửa lập tức bao trùm tấm lưới tản nhiệt.

Tuy nhiên, chiếc xe tăng này không bốc cháy ngay lập tức, kíp lái thậm chí còn không biết lưới tản nhiệt đã bị cháy, vẫn tiếp tục lái xe tăng tiến về phía trước!

Stepan chửi thề một tiếng, nhặt quả lựu đạn chùm trên mặt đất lên, giật chốt ném vào lưới tản nhiệt đang cháy.

Một cột khói đen bốc lên từ phía sau xe tăng, chiếc xe tăng đang di chuyển cuối cùng cũng dừng lại.

Stepan đã cầm súng tiểu liên chờ sẵn, nắp hầm vừa mở ra, hắn liền bóp cò, bắn chết tư lệnh xe tăng vừa thò đầu ra.

Nhưng điều này không thể ngăn cản các thành viên khác trong kíp lái thoát ra ngoài, Stepan vừa bắn vừa hét: "Quân ca của các người không phải hát là chỉ có cỗ xe tăng trung thành mới cho các người nấm mồ thép hay sao? Bây giờ cỗ xe tăng của các người ở kia kìa, sao các người cứ liên tục chui ra khỏi nấm mồ vậy?"

Vừa dứt lời, khẩu PPSh-41 của hắn hết đạn, hắn cũng bất chấp, ném khẩu PPSh-41 xuống, nhặt một khẩu PPS lên tiếp tục bắn.

————

Bên phía Ilry, hắn chạy đến vị trí súng máy, phát hiện tất cả xạ thủ đều đã hy sinh.

"Chết tiệt!" Hôm nay Ilry đã hai lần phá giới, hắn vừa chửi thề vừa đẩy thi thể xạ thủ sang một bên, sau đó cố gắng nhớ lại bài học về cách sử dụng súng máy.

Là tu sĩ quân đội, hắn là người có trình độ học vấn cao nhất trong tiểu đoàn, theo điều lệ mới, những người có trình độ học vấn cao trong quân đội phải nắm vững kỹ năng của mọi vị trí chiến đấu, để có thể nhanh chóng thay thế những đồng đội đã hy sinh.

Đó là lý do tại sao Ilry biết sử dụng súng chống tăng.

Nhưng dù sao súng chống tăng cũng chỉ là súng trường, cấu tạo khá đơn giản, còn súng máy thì Ilry cần phải nhớ lại một chút.

"Hình như là thế này." Hắn bắt đầu kiểm tra súng máy theo trí nhớ, "Chắc là không vấn đề gì... Vậy thì lắp băng đạn vào, lên đạn..."

Ilry nắm chặt tay cầm súng máy, hoàn toàn quên mất việc phải kiểm tra thước ngắm, cứ thế bóp cò.

Súng máy nhả đạn, quét qua vị trí của những tên lính Prosen vừa mới lấy lại được chút dũng khí, mặc dù không bắn trúng ai (vì chưa chỉnh thước ngắm), nhưng cũng đủ khiến tất cả bọn chúng sợ hãi nằm rạp xuống đất.

Ilry theo bản năng nhận ra là mình bắn quá cao, nhưng hắn vẫn không chỉnh thước ngắm, mà chỉ hạ thấp nòng súng xuống.

Hắn cũng không dùng một tay giữ băng đạn, mà hai tay cầm chặt tay cầm súng máy bắn, mặc kệ băng đạn "giật" loạn xạ.

Có thể nói là may mắn vì khẩu súng máy Maxim được trang bị cho sư đoàn bộ binh là loại cũ, thiết kế lỗi thời đồng nghĩa với độ tin cậy cao, cho dù bắn như vậy cũng không bị kẹt đạn.

Bắn hết một băng đạn, Ilry vừa thay băng đạn vừa hét lớn: "Băng đạn! Ai mang băng đạn cho tôi!"

"Cha xứ! Tháp pháo của xe tăng địch đang chuyển hướng về phía cha!" Người quan sát viên hét lớn.

Lúc này Ilry mới phát hiện một chiếc Panzer III đang xoay tháp pháo về phía mình.

Hắn cũng không thay băng đạn nữa, mà kéo lê súng máy bỏ chạy - súng máy Maxim được thiết kế có bánh xe và tấm chắn.

Ngay sau đó, một quả đạn pháo nổ tung phía sau, may mắn là pháo của Panzer III chỉ là loại pháo 50 mm, sức công phá của đạn pháo cũng chỉ tương đương với lựu đạn, Ilry chỉ cảm thấy như bị đẩy mạnh từ phía sau, loạng choạng vài bước rồi lại đứng vững.

Người quan sát viên chạy đến: "Chúng ta rút về trận địa phụ đi, đáng lẽ ra chúng ta nên rút về đó từ sớm rồi!"

"Được, trận địa phụ ở đâu nhỉ?" Ilry vừa nói vừa tháo mũ sắt ra, đổ cát bên trong ra ngoài.

"Đi theo tôi!"

————

Y tá Maria đã cõng bốn người lính to khỏe hơn mình rất nhiều trở về.

Cô đặt người lính thứ năm xuống đất ở cửa hầm cứu thương, nói với bác sĩ: "Bệnh nhân này bị thương ở bụng! Tôi đã sơ cứu rồi!"

Bác sĩ đang phân loại thương binh đi tới, kiểm tra hơi thở của người lính: "Anh ta chết rồi."

Maria kinh ngạc: "Lúc tôi cõng anh ta, anh ta vẫn còn sống!"

Bác sĩ lật người lính xấu số lại, kiểm tra vết thương sau lưng, rồi nói với Maria: "Lúc cô cõng anh ta, anh ta đã bị trúng mảnh đạn ở lưng. Không phải lỗi của cô đâu, là anh ta không may mắn."

Maria lộ rõ vẻ mặt thất vọng, lúc này, một người lính bị thương bên cạnh lên tiếng: "Đó là Karlov, nếu anh ấy biết trước khi chết mình đã giúp cô cản mảnh đạn, chắc chắn anh ấy sẽ rất vui."

Maria im lặng không nói gì, vị bác sĩ tiếp tục kiểm tra những thương binh khác. Lúc này, tất cả các y tá của đội cứu thương đều đang ra sức đưa những người bị thương xuống hầm.

Trong hầm chật kín những người bị thương đang chờ được phân loại, không khí nồng nặc mùi máu tanh và mùi hôi thối.

Lũ ruồi như tìm được bãi chiến trường, vo ve bay khắp nơi trong hầm, gây phiền nhiễu chẳng khác gì những chiếc Stuka.

Maria nhìn người lính đã khuất, đưa tay lên lau nước mắt, đội mũ lại, xoay người bước ra khỏi hầm.

Cô tiếp tục đi dọc theo chiến hào, kiểm tra tình trạng của những người lính nằm trên mặt đất.

Lúc này, cô nghe thấy tiếng động cơ xe tăng.

Quay đầu lại, Maria thấy một chiếc xe tăng Prosen vừa vượt qua chiến hào, bánh xích chạy ngay sát đầu cô, trông như lưỡi cưa máy.

Maria ngồi thụp xuống, há miệng hít thở.

Mình phải tìm bom cháy! Mình cũng có thể tiêu diệt xe tăng địch!

Nghĩ vậy, cô cúi đầu tìm kiếm bom cháy, nhưng không hề nhận ra rằng chiếc xe tăng đó không có ý định vượt qua chiến hào.

Ngay sau đó, đất cát bỗng nhiên rơi xuống đầu Maria.

Cô ngẩng đầu lên, càng nhiều đất cát hơn rơi xuống, chui vào mũi và miệng cô.

Maria vội vàng bò về phía sau, cuối cùng cũng thoát khỏi khu vực đất đang sụp xuống.

Cô dùng tay áo lau mặt, rồi mở mắt ra. Sau đó, cô nhìn thấy chiếc xe tăng địch đang lùi lại, nghiền nát chiến hào.

Bọn chúng định dùng bánh xích và trọng lượng của xe tăng để san bằng chiến hào! Như vậy, những người lính Ant đang ẩn nấp trong chiến hào sẽ bị chôn sống!

Maria cúi đầu tìm kiếm bom cháy hoặc lựu đạn, nhưng không tìm thấy gì cả, cô chỉ có thể nhặt một hòn đá lên, tuyệt vọng ném về phía chiếc xe tăng Prosen -

Viên đá vừa chạm vào tháp pháo, chiếc xe tăng phát nổ!

Maria chết lặng.

Ngay sau đó, một chiếc xe tăng sơn màu xanh lá cây khác hoàn toàn với màu sơn của xe tăng Prosen xuất hiện!

Maria không nhận ra đó là loại xe tăng nào, nhưng cô biết, xe tăng Prosen chỉ có màu xám hoặc màu ngụy trang, không bao giờ có màu xanh lá cây như vậy.

Cô nghe thấy tiếng reo hò của những người lính khác.

"Ha ha ha!"

"Xe tăng của chúng ta đến rồi!"

"KV, các cậu đến thật đúng lúc!"

Chiếc xe tăng màu xanh lá cây khai hỏa, tiêu diệt toàn bộ số quân Prosen vừa tràn lên theo sau xe tăng.

Đột nhiên, có ai đó vỗ vai Maria: "Y tá, cô không sao chứ?"

Maria quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt thô ráp nhưng điềm tĩnh, nhưng cô không thể nhớ nổi tên anh ta.

"Không sao thì mau chóng làm việc! Mau giúp tôi kéo những người bị chôn vùi ra! Có thể vẫn còn người sống sót!"

(Hết chương)

Chương 340: Chúng ta sẽ được tìm thấy dưới đống đổ nát

2024-08-04

Xe tăng của Romanov được điều động đến một nơi gọi là cao điểm vô danh.

Lúc xe tăng đến nơi, xe tăng của Prosen đang tấn công lên cao điểm.

Romanov hạ ống nhòm xuống, vui mừng kêu lên: "Toàn xe tăng Panzer IV Ausf.H và Panzer III Ausf.J! Chúng ta có thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng!"

Pháo thủ có kinh nghiệm tham chiến từ năm ngoái, thận trọng nói: "Cẩn thận, lính xe tăng Prosen rất tinh nhuệ, chúng có thể sẽ bắn hỏng xích, sau đó khóa pháo của chúng ta."

"Trước khi chuyện đó xảy ra, chúng ta sẽ cho chúng nếm mùi trước!" Romanov tự tin nói, "Xoay tháp pháo sang trái 5 độ, tài xế vào số, tiến chậm!"

Loại xe tăng hạng nặng như KV, giảm tốc độ có thể vừa di chuyển vừa bắn, độ chính xác còn cao hơn cả việc dừng hẳn lại rồi mới bắn, tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn, bởi vì khi KV dừng đột ngột, nòng pháo sẽ bị rung lắc, phải chờ ổn định mới có thể bắn.

Lính xe tăng Prosen lúc này đang mải mê giao tranh với bộ binh trên cao điểm, không hề hay biết KV đã áp sát.

"Đạn xuyên giáp, đã nạp xong!" Người nạp đạn báo cáo.

Pháo thủ không nói hai lời, lập tức khai hỏa.

Viên đạn pháo bay vun vút, trong nháy mắt đã bắn trúng sườn tháp pháo của chiếc Panzer III, vụ nổ thổi bay gần như toàn bộ thân xe.

"Tuyệt vời!" Romanov sung sướng đập mạnh vào nắp tháp pháo, "Tiếp tục nào, xoay tháp pháo sang trái 10 độ!"

Trong lúc tháp pháo đang xoay, tiếng của người nạp đạn vang lên trong tai nghe: "Đạn xuyên giáp, đã nạp xong!"

Cùng lúc đó, súng máy đồng trục của KV cũng khai hỏa, những viên đạn phát sáng xuyên qua chiến hào, bắn về phía đội hình lính Prosen, buộc những tên lính vừa mới đứng dậy phải nằm rạp xuống.

"Tốt! Làm tốt lắm!" Romanov vừa khen ngợi, vừa chồm người lên, điều chỉnh thước ngắm của súng máy phòng không trên nóc xe, nhắm bắn về phía quân Prosen.

Trong tiếng súng máy dồn dập, pháo chính của KV bắn phát thứ hai. Xe tăng Prosen bị trúng đạn, cả tháp pháo đều bay lên trời, bay hơn mười mét mới nặng nề rơi xuống.

Lúc này, người Prosen cuối cùng cũng phát hiện ra KV, pháo 50 ly của xe số 3 lập tức bắn tới.

Vì không kịp chuyển đạn được, phát đầu tiên trúng KV là đạn nổ mạnh, nháy mắt đã cắt đôi mũ xe tăng của Romanov, còn cắt đứt cả tai nghe.

Romanov tay mắt lanh lẹ, một tay chụp lấy chiếc tai nghe vừa trượt xuống, tay kia vẫn cầm súng máy tiếp tục bắn.

KV của Lữ đoàn xe tăng hạng nặng số 21 đều đã được cải tiến, ngoài việc hàn thêm thép tăng cường phòng thủ, còn được lắp thêm súng máy Degtyaryov kiểu mới nhất, súng máy cũng sử dụng bệ súng tự cân bằng mới nhất, chỉ cần một lực rất nhỏ cũng có thể điều khiển súng máy bắn.

Romanov: "Tháp pháo tiếp tục sang trái, mục tiêu đang nhắm vào xe số 3 của chúng ta!"

Pháo thủ: "Tôi nhìn thấy rồi! Đoàn trưởng, mau vào trong đi! Thò người ra ngoài nguy hiểm quá!"

Romanov vừa định trả lời, đạn nổ mạnh do xe số 4 bắn ra đã trúng vào xích xe tăng, có vẻ như muốn dùng vụ nổ để phá hỏng xích xe.

Sóng chấn động của vụ nổ khiến Romanov đau mắt, hắn chỉ có thể chui vào trong xe tăng.

Sau đó, vì vào trong xe tăng mà lại không có tai nghe, tiếng ồn ào bên trong xe tăng lập tức khiến hắn nhíu mày.

Pháo thủ: "Tiêu diệt mục tiêu! Xin chỉ thị tiếp theo!"

Romanov: "Cái gì?"

"Mục tiêu tiếp theo!"

Romanov vẫn không nghe thấy gì, nhưng hắn đoán được pháo thủ đang nói gì, vội vàng tìm kiếm mục tiêu thông qua khe quan sát của tháp pháo chỉ huy.

"Sang trái--"

"Cái gì?"

Romanov dí sát microphone vào miệng: "Sang trái 7 độ! Xe số 4 đang bắn đạn nổ mạnh về phía chúng ta--"

Ngay sau đó, đạn khói do xe số 4 bắn đã trúng KV.

Khói trắng dày đặc nhanh chóng che khuất toàn bộ tầm nhìn.

Romanov chửi to: "Lại là đạn khói! Chết tiệt! Prosen, các người cứ ôm lấy đạn khói của các người mà chết đi! Tiến lên! Thoát khỏi phạm vi đạn khói! Tháp pháo sang phải, bên phải vẫn còn tầm nhìn! Sang phải 40 độ, không, 50 độ!"

Tháp pháo bắt đầu sang phải, nhưng quả đạn khói thứ hai lại bay tới.

Romanov: "Tiếp tục di chuyển, nổ súng ngay khi thoát khỏi khói! Pháo thủ, tất cả trông cậy vào cậu đấy!"

"Rõ!"

Động cơ xe tăng gầm rú, Romanov nằm rạp cả người trên cửa sổ quan sát, đôi mắt như muốn lọt vào khe hở nhỏ hẹp đó.

Cuối cùng, làn khói cũng tan đi--không đúng, là xe tăng đã lao ra khỏi làn khói.

Romanov: "Nhanh lên! Nổ súng! Tranh thủ lúc chúng chưa bắn đạn khói mới!"

Pháo thủ: "Nổ súng!"

Khí thuốc súng do pháo chính bắn ra tạm thời che khuất tầm nhìn, nhưng ngay lập tức đã bị xe tăng đang lao nhanh bỏ lại phía sau, Romanov nhìn thấy rõ ràng xe tăng số 4 bị bắn trúng đang bốc khói, mặc dù không bốc cháy dữ dội, nhưng kíp lái xe tăng Prosen đang liều mạng nhảy ra khỏi xe tăng.

Sau đó, từ trong chiến hào bỗng nhiên lao ra một tên lính cầm súng tiểu liên, xả súng vào đám lính Prosen đang bỏ chạy.

Pháo thủ hét lớn: "Xe tăng Prosen đang quay đầu xe! Chúng đang bỏ chạy!"

Romanov: "Tốt! Quá tốt rồi! Đuổi theo, tiêu diệt toàn bộ bọn chúng!"

Vừa nói, KV đã chạy lên đỉnh cao điểm vô danh.

Phía trước là một vùng đất trống trải.

Lực lượng thứ hai của Prosen đang chờ ở phía xa lập tức lọt vào tầm mắt Romanov.

"Chết tiệt!" Romanov lầm bầm.

————

Trung tá Hansen, chỉ huy Tiểu đoàn xe tăng số 1 thuộc Trung đoàn Thiết giáp số 9, Sư đoàn Thiết giáp số 14 của Prosen, đang quan sát cao điểm vô danh từ trên xe tăng chỉ huy của mình, nhìn thấy rõ ràng chiếc xe tăng số 4 thứ hai bị phá hủy.

Hắn cầm lấy microphone, điều chỉnh radio một chút rồi hỏi: "Đại đội 1, chuyện gì đang xảy ra vậy? Cái quái gì đã liên tiếp phá hủy xe tăng của các cậu?"

Đáp lại ngay lập tức từ radio: "Tiểu đoàn trưởng, đó là một chiếc KV, có vẻ như được hàn thêm giáp, chúng tôi có thể xử lý được."

"Nếu không xử lý được thì rút lui."

"Chúng tôi có thể xử lý được!" Đại đội trưởng Đại đội 1 vô cùng kiên quyết.

Trung tá Hansen: "Được rồi, tôi giao cho các cậu đấy. Nhưng với trang bị vũ khí của các cậu, đối mặt với KV mà rút lui cũng không có gì đáng xấu hổ."

Lý do phái Đại đội 1 tấn công trước là vì Đại đội 1 được trang bị toàn xe cũ, cho dù bị tổn thất cũng không đáng tiếc. Số 3 và số 4 của lực lượng thứ hai đều là xe mới được thay pháo nòng dài.

Đúng vậy, ngay cả số 3 cũng được thay thế bằng pháo nòng dài 50 ly mới, tất cả những chiếc xe này đều có khả năng xuyên thủng giáp trước của KV.

Tất nhiên, Đại đội trưởng vừa báo cáo rằng KV đã được trang bị giáp hàn mới, và có khả năng pháo 50 ly nòng dài sẽ không thể xuyên thủng giáp trước của nó.

Nhưng Trung tá Hansen rất tự tin vào pháo nòng dài trên xe tăng số 4.

Lúc này, một chiếc xe tăng Prosen khác trên đỉnh cao điểm vô danh lại bị phá hủy.

Trung tá Hansen cầm lấy microphone, nhưng sau khi suy nghĩ, hắn lại đặt xuống, quyết định tin tưởng vào đại đội trưởng của mình.

Lại một chiếc xe tăng số 3 bị phá hủy, Trung tá Hansen chỉ nhìn qua ống nhòm.

Hắn nhìn thấy kíp lái xe tăng số 3 nhảy ra khỏi xe, chạy thối lui về phía sau, nhưng lại bị một nhóm lính Ant xông ra từ chiến hào bắn hạ.

Dù vậy, hắn vẫn không động, chỉ thầm đếm thời gian nạp đạn của KV. Năm ngoái, khi còn là đại đội trưởng đại đội xe tăng, Trung tá Hansen đã từng đối mặt với KV, hắn biết rất rõ về hiệu suất của loại quái vật thép này.

Hắn nhanh chóng đếm xong, nhưng không có chiếc xe tăng nào khác bị phá hủy.

Có vẻ như Đại đội trưởng đã chọn cách phóng khói để che khuất tầm nhìn của KV.

Một quyết định chính xác--Hansen thầm nghĩ.

Nếu KV muốn lao ra khỏi khói, nó phải tiếp cận xe tăng của Đại đội 1, như vậy họ có thể bao vây nó, phá hủy xích và khóa tháp pháo của nó.

Hắn vừa nghĩ đến đó, một chiếc xe tăng khác của quân mình lại bị bắn trúng.

Hắn lại một lần nữa cầm lấy microphone--

Tuy nhiên, xe tăng của Đại đội 1 bắt đầu lui về phía sau, điều đó có nghĩa là Đại đội trưởng cũng đánh giá rằng việc tiếp tục đối phó với chiếc KV này bằng lực lượng của mình sẽ gây ra quá nhiều thương vong.

Trung tá Hansen nhìn sang chiếc xe tăng số 4 nòng dài mang số hiệu 210 bên cạnh: "Wilhelm! Xe của cậu bắn, cố gắng tiêu diệt chiếc KV đó trong một phát."

Xe trưởng xe số 210 giơ ngón tay cái lên, anh ta ấn microphone trên cổ nói điều gì đó, tháp pháo xe tăng bắt đầu xoay, nòng súng cũng bắt đầu nâng lên.

Trung tá Hansen tiếp tục quan sát đỉnh cao điểm bằng ống nhòm.

Vì tiếng động cơ của quân mình quá lớn, hắn không thể nghe thấy tiếng động cơ của KV.

Cuối cùng, chiếc xe tăng màu xanh lá cây xuất hiện.

Không có cờ đỏ.

Trung tá Hansen có chút thất vọng, nhưng nghĩ lại, Rokossovsky đó đã là Tư lệnh Tập đoàn quân, chắc là sẽ không tự mình lái xe tăng xông lên tuyến đầu nữa.

Hắn giơ cao tay phải, ra hiệu cho xe số 210.

Nòng pháo dài của xe số 210 nhắm vào KV.

"Bắn!" Tay Hansen hạ xuống như một lưỡi dao.

Xe số 210 khai hỏa.

Viên đạn xuyên giáp như tia chớp, đánh trúng giáp trước của KV, để lại một lỗ tròn đang bốc cháy trên lớp giáp.

Ngay sau đó, khoang động cơ phía sau của KV phát nổ, một quả cầu lửa màu đỏ cam bốc lên.

Tiếp đó là ngọn lửa bùng lên từ vòng đệm tháp pháo, bao trùm lấy tháp pháo.

Không có ai chui ra khỏi xe, ít nhất là cho đến lúc này.

Trung tá Hansen quay sang gật đầu với trưởng xe 210, người sau lấy bình nước ra uống một ngụm.

————

Sau khi Romanov tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là rất nóng.

Hắn nhìn sang bên cạnh, toàn bộ bên trong xe tăng đều là màu đỏ.

Pháo thủ và người nạp đạn nằm gục trong tháp pháo, không nhúc nhích, máu đã nhuộm đỏ quân phục.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Romanov cầm lấy khẩu súng tiểu liên duy nhất trong xe tăng, bò ra khỏi tháp pháo từ cửa sập chưa kịp đóng.

Vừa nhìn, hắn đã thấy một tên lính Prosen đang định tiếp cận xe tăng, hắn liền giơ súng tiểu liên lên định bắn, bóp cò mới phát hiện súng chưa được nạp đạn.

Hắn kéo chốt lên đạn, xả súng vào tên lính Prosen trên tháp pháo.

Ngay sau đó, một viên đạn trường bắn trúng trán hắn.

Romanov ngã ngửa người về phía sau, dùng ý chí cuối cùng để chống lại thế ngã xuống. Khoảnh khắc đó, hắn và chiếc xe tăng của mình như một bức tượng.

Tay hắn mất hết sức lực trước tiên, khẩu súng tiểu liên tuột khỏi tay, rơi xuống thân xe tăng, phát ra tiếng động nặng nề.

Romanov muốn hét lên, muốn chửi rủa lũ quỷ Prosen, muốn nói lời tạm biệt với người vợ đang ở hậu phương, nhưng những viên đạn tội ác liên tiếp bắn trúng hắn.

Cuối cùng hắn cũng ngã khỏi tháp pháo, rơi xuống nắp động cơ đang bốc cháy, ngọn lửa khiến cơ bắp hắn co giật, lăn lộn một cách bất lực.

Hắn cứ lăn lộn như vậy trên chiến trường, cho đến khi khuôn mặt sấp xuống đất.

Nửa con mắt lộ ra bên ngoài mở to, nhìn chiến trường đang bốc cháy.

(Hết chương)

Chương 341: Vùng đất vô danh nhỏ bé, máu nóng nhuộm đỏ hoàng hôn

2024-08-04

Ilry Ivanovich nhìn chiếc KV đang bốc cháy, anh lập tức nhận ra rằng mình phải ổn định tinh thần binh sĩ ngay lúc này.

Và cách tốt nhất để ổn định tinh thần vào lúc này là xung phong.

Bắt đầu xung phong, binh sĩ sẽ không còn thời gian để suy nghĩ lung tung nữa, mà sẽ bị sự mù quáng chi phối.

Điều tuyệt vời nhất là, tất cả mọi người đều chứng kiến hành động cuối cùng của trưởng xe KV vừa rồi, phát động một cuộc tấn công vào lúc này là thích hợp nhất.

Chờ đến khi binh sĩ tỉnh táo lại sau cơn chấn động từ hành động dũng cảm của đồng đội, tinh thần của họ sẽ sụp đổ.

Vì vậy, Ilry ném khẩu súng máy xuống, vung tay giơ cao khẩu súng lục: "Liều mạng với bọn chúng! Ura!"

Nói xong, anh ta là người đầu tiên lao ra khỏi chiến hào, giơ tay bắn một phát, hạ gục một tên hạ sĩ Prosen.

Những người lính Ant còn sống trong chiến hào đều hét lớn "Ura" và đứng dậy, vung vẩy bất cứ vũ khí nào trong tay.

Lính Prosen đang nằm phục ở phía trước chiến hào cách đó không xa đứng dậy, định chống trả những người lính Ant đang lao tới, nhưng chỉ trong vài giây, hầu hết bọn chúng đã bị bắn gục.

Những tên lính Prosen còn lại bắt đầu bỏ chạy.

Vì quân địch và quân ta lẫn lộn vào nhau, xe tăng của Prosen không dám bắn bừa, chỉ có thể cùng bộ binh rút lui.

Ilry dẫn quân đuổi theo một đoạn, cho đến khi đến được chiến hào ở vị trí xa nhất của trận địa - đây là nơi mà họ đã mất trong trận chiến vừa rồi mà không hề hay biết.

Ilry nhảy vào chiến hào, hét lớn với những người xung quanh: "Được rồi! Chúng ta đã đến tuyến đầu của trận địa rồi! Chúng ta đã giành lại toàn bộ trận địa! Đừng đuổi theo nữa, tập trung hỏa lực vào kẻ địch trong chiến hào thôi!"

Nói xong, anh ta liên tục bóp cò súng lục, những người khác thấy vậy cũng nhao nhao nhảy vào chiến hào, dùng vũ khí trong tay bắn về phía kẻ thù đang rút lui.

Lúc này, vì hai bên đã kéo giãn khoảng cách, xe tăng của kẻ địch lại có thể khai hỏa, đạn pháo liên tục nổ trên trận địa.

Ilry rụt cổ lại, nhưng không ngừng hét lớn: "Chúng ta đã đẩy lùi cuộc tấn công của kẻ địch! Là một sư đoàn bộ binh tạm thời, chúng ta đã đẩy lùi cuộc tấn công của sư đoàn thiết giáp của kẻ địch! Chúng ta có thể đẩy lùi chúng một lần, thì có thể đẩy lùi chúng lần thứ hai!"

Lúc này, hỏa lực của xe tăng địch cũng ngừng lại.

Xét cho cùng, bộ binh đã bị đánh tan tác, việc chỉ sử dụng xe tăng để tấn công chiến hào mà không có sự yểm trợ của bộ binh chẳng khác nào ném bánh bao thịt cho chó, các chỉ huy của Ant có thể làm như vậy, nhưng người Prosen thì không.

Sách hướng dẫn của Prosen có ghi rằng, khi xe tăng tấn công một vị trí phòng thủ kiên cố, cần phải có bộ binh yểm trợ.

Người Prosen luôn làm rất tốt việc tuân thủ sách hướng dẫn.

Sau khi tiếng động cơ của xe tăng địch cũng biến mất, Ilry đứng dậy, đi dọc theo chiến hào, vừa đi vừa an ủi binh sĩ--giống như anh ta đã làm trước khi kẻ địch tấn công.

Rõ ràng là số lượng binh sĩ đã giảm đi rất nhiều so với trước đó, và trên khuôn mặt ai cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Ilry vỗ vai từng người: "Làm tốt lắm! Cậu, làm tốt lắm! Alyosha, cậu cũng làm rất tốt, tôi đã tận mắt nhìn thấy cậu tự tay tiêu diệt một chiếc xe tăng."

Anh ta cứ đi như vậy cho đến khi vỗ vai Stepan.

Ilry dừng lại, cười toe toét với Stepan: "Lại sống sót rồi à?"

"Đúng vậy." Stepan cũng cười: "Cậu chẳng phải cũng vậy sao? Tôi cứ tưởng anh sẽ chết trên chiến trường, hoặc là sợ đến mức tè ra quần, không thể làm được trò trống gì, hóa ra cũng không tệ."

Ilry dựa vào thành chiến hào đối diện Stepan, vừa cười vừa lấy thuốc lá ra: "Tôi cũng rất bất ngờ, trước khi nhập ngũ, tôi chỉ là một mục sư phụ trách mấy cái giò hun khói. Tối qua tôi còn gặp ác mộng, mơ thấy hôm nay chỉ còn lại một mình tôi là sĩ quan trên chiến trường, còn đám lính thì bỏ chạy hết, tôi cứ đuổi theo bọn họ, vừa chạy vừa vung súng, hét lớn 'Quay lại, mau quay lại'."

Stepan cười ha hả, những người lính xung quanh nghe thấy những lời của Ilry cũng cười theo.

Cười xong, Stepan nói: "Bây giờ thì tốt rồi, những tân binh này đã trở thành những người đàn ông thực thụ, theo kinh nghiệm của tôi, những người không chạy trong đợt đầu tiên thì sẽ không bao giờ chạy nữa."

Người lính bên cạnh nghe vậy mừng rỡ: "Thật sao? Vậy là lát nữa lũ địch tấn công, tôi sẽ không tè ra quần nữa chứ?"

Stepan: "Đừng có cười, cậu nghĩ đó là chuyện tốt sao? Không, đó là chuyện xấu, có nghĩa là cậu không còn là con người nữa. Cho dù cậu có sống sót qua cuộc chiến này, cậu cũng không còn là con người nữa."
Binh nhì trợn to mắt: "Có ý gì? Tôi ba đầu sáu tay rồi?"

Stepan: "Cậu hỏi mục sư ấy, hắn hiểu, tôi thì thô kệch, không hiểu. Tôi chỉ là cảm thấy... Dù sao trước đó lúc nghỉ phép thăm người thân về nhà, cảm giác cái thôn trang nhỏ nhà tôi ngay cả chó cũng không thích sủa kia, khiến tôi khắp nơi đều không được tự nhiên.

"Giường chiếu sạch sẽ, nụ cười của vợ, còn có tiếng khóc nháo của con trai, tất cả đều khiến tôi không được tự nhiên. Tôi thậm chí mất ngủ, gọi là

mất ngủ phải không? Từ đó đó?"

"Thôi đi!" Binh nhì cười ra tiếng: "Anh còn có thể mất ngủ? Trong xe bọc thép anh ngủ ngon nhất, tiếng ngáy kia lớn đến mức chúng tôi đều bị làm cho không ngủ được!"

Stepan: "Thật đó! Tôi trở lại tiền tuyến, ngồi lên xe bọc thép mới có thể ngủ say. Tiếng xe bọc thép loảng xoảng loảng xoảng kia giống như khúc hát ru của mẹ, nhắm mắt lại cái gì cũng không biết nữa! Đúng rồi, ca hát ru của mẹ! Tôi ví von này không tệ, mục sư nhỉ?"

Ilry cười nói: "Cái hội chứng chiến tranh này, giống như sốc đạn pháo, có bác sĩ chuyên môn nghiên cứu đấy. Tôi cũng chỉ biết sơ sơ, dù sao là tâm lý bị tổn thương các loại.

"Đây là một từ được dịch từ tiếng Anh, trước đây tiếng Ant chúng ta không có! Tóm lại, người đánh trận sẽ bị ám ảnh, gặp ác mộng gì đó, trong hoàn cảnh an toàn ngược lại tâm thần bất an."

Stepan: "Xem đi, vẫn là mục sư lợi hại. Tôi cũng không hiểu những từ này. Tóm lại, các cậu hiện tại cũng là loại người bị chứng gì đó rồi, chờ sau khi chiến tranh kết thúc, sẽ giống như tôi cả ngày mất ngủ."

Binh nhì lắc đầu: "Tôi không tin, anh chắc chắn đang đùa tôi! Tốt xấu gì tôi cũng tốt nghiệp lớp 10, trước giờ chưa từng nghe qua từ này."

Lúc này một binh sĩ truyền lệnh chạy tới: "Trận địa này ai phụ trách?"

Ilry giơ tay lên: "Tôi!"

Binh sĩ truyền lệnh lập tức chạy tới, quan sát hắn một chút: "Giáo sĩ? Tôi tìm chỉ huy quân sự!"

Ilry hút một hơi thuốc: "Tôi là chỉ huy quân sự. Đương nhiên, cậu muốn tìm vị sĩ quan bên cạnh cũng được, toàn bộ trận địa không có ai biết đánh trận hơn hắn."

Tên lính liên lạc nhìn về phía Stepan, do dự một chút rồi nói với Ilry: "Sư đoàn lệnh cho tôi thông báo cho các anh, đội dự bị Sư đoàn đã xuất phát, khoảng nửa tiếng nữa là có thể đến, trước lúc đó các anh phải ngăn chặn cuộc tấn công của địch!"

Ilry cười: "Sư đoàn còn có thể có đội dự bị, không đơn giản, chúng tôi cam đoan ngăn chặn cuộc tấn công của địch."

Lính liên lạc gật đầu, lại hỏi: "Còn nữa, điện thoại đâu?"

Ilry chỉ chỉ sở chỉ huy đã thành đống đổ nát: "Bị nổ mất rồi, đi cùng đoàn trưởng rồi."

Truyền lệnh binh nhìn đống đổ nát, gật đầu: "Vậy tôi về Sư đoàn lại xin cho các anh một cái điện thoại, chúc các anh may mắn."

Ilry còn chưa trả lời, tiếng đạn pháo xé gió đã từ trên không trung truyền đến.

"Ẩn nấp!" Hắn hô lớn.

(Hết chương)

Chương 342: Cú móc phải của Rokossovsky

2024-08-05

Lúc trở lại sở chỉ huy, ấn tượng đầu tiên là bản đồ đỏ lòm.

Vương Trung: "Mất bao nhiêu trận địa rồi?"

Pavlov liếc hắn một cái: "Mặc dù là sự thật, cũng đừng nói thẳng ra như vậy chứ, ảnh hưởng không tốt lắm. Hiện tại, trên tuyến phòng thủ đầu tiên, trận địa nào không có kiến trúc bê tông cốt thép gần như đều mất hết rồi.

"Vài điểm tựa dựa vào kiến trúc bê tông cốt thép ban đầu vẫn còn đang chống cự, thậm chí còn có thể gọi điện thoại được."

Pavlov vừa nói vừa cầm lấy que chỉ bản đồ, nhanh chóng điểm vài cái trên bản đồ: "Đây, đây, còn có đây, tổng cộng ba điểm tựa. Chúng ta đã chia nhỏ phần lớn xe tăng KV của trung đoàn xe tăng 21 đặt vào các con đường xung quanh ba điểm tựa này."

Vương Trung giả vờ xem bản đồ, kỳ thực trong góc nhìn bao quát đã thấy rõ địa hình - đương nhiên khi chưa liên lạc được với bộ đội tiền tuyến, hắn chỉ có thể nhìn địa hình, bất luận địch ta đều là ký hiệu bộ đội, giống như cao dán vậy.

Nói thật nhé, khá giống game, trước khi xuyên không Vương Trung thích chơi mấy game như SGS, cảm giác trước khi phóng to cũng na ná như vậy.

Vì không thấy rõ xe tăng được đặt ở đâu, Vương Trung bèn nói: "Gọi điện thoại liên lạc với ba điểm tựa này."

Pavlov: "Vẫn còn đang tranh chấp, e là cho dù gọi điện thoại qua, ngài cũng không thể điều chỉnh được."

Vương Trung đành phải đổi chủ đề: "Ngoài mấy điểm tựa ra, không còn trận địa nào khác phòng thủ được sao?"

"Có, Cao điểm Vô Danh mà Sư đoàn Lâm thời 510 đang phòng thủ hiện vẫn nằm trong tay chúng ta, điểm cao này có thể quan sát tuyến phòng thủ thứ hai và thứ ba của chúng ta, cho nên Sư đoàn Lâm thời 510 đã dồn toàn bộ lực lượng dự bị vào đây, thậm chí còn có cả đội cảnh vệ và đầu bếp, theo cách nói của bọn họ..." Pavlov dừng lại, điều chỉnh biểu cảm một chút, "Chỉ còn thiếu mỗi cơ quan trực thuộc Sư đoàn và sư đoàn trưởng nữa thôi."

Vương Trung: "Lực lượng tiếp viện của họ đâu?"

Pavlov chọc que chỉ bản đồ vào mũi tên hướng về Cao điểm Vô Danh: "Một sư đoàn của Quân đoàn bộ binh 56 đang trên đường tới, nhưng trang bị của Quân đoàn 56 không được tốt lắm, mức độ cơ giới hóa rất thấp, tạm thời chưa tới kịp."

Vương Trung nhìn chằm chằm vào bản đồ, chuyển góc nhìn quan sát địa hình thực tế của điểm cao: "Điểm cao này, "Xoáy nước" của chúng ta có thể phát huy tác dụng, phái lực lượng "Xoáy nước" của Sư đoàn 225 tới đó. Hiện tại chúng ta còn lực lượng bộ binh nào có thể cùng "Xoáy nước" xuất phát không?"

Pavlov: "Lữ đoàn bộ binh hải quân 393 đã xin chiến đấu lần thứ tư rồi."

Vương Trung do dự một chút, vẫn kiên quyết nói: "Để Lữ đoàn 393 lên "Xoáy nước", xuất phát! Với khả năng cơ động của "Xoáy nước", bọn họ có thể nhanh hơn Quân đoàn 56 hành quân bộ rất nhiều!"

"Vâng!" Pavlov lập tức xoay người đi gọi điện thoại.

Lúc này một chiếc điện thoại khác vang lên, tham mưu nghe máy xong lập tức hét lớn: "Không được, các anh nhất định phải giữ vững! Còn ba tiếng nữa trời tối, khả năng tác chiến ban đêm của quân Prosen không mạnh, cứ cầm cự đến tối rồi tính!"

Quân Prosen rất ỷ lại vào hỏa lực tầm xa, nhất là hỏa lực súng máy trang bị cho cấp tiểu đội, ban đêm sức chiến đấu của quân Prosen sẽ giảm sút, đây là chuyện mọi người trong quân đội Ant đều biết.

Vương Trung nhìn tham mưu, nghe anh ta gào vào điện thoại: "Không được! Hiện tại chúng ta không còn bất kỳ lực lượng nào có thể điều động, chẳng lẽ anh muốn lực lượng phòng thủ tuyến thứ hai thứ ba tiến lên sao? Vậy nếu bị địch chọc thủng thì sẽ bị xuyên thủng hoàn toàn đấy! Không được! Không, không thể rút lui!

"Thương vong quá lớn? Chỗ nào thương vong chẳng lớn! Anh..."

Vương Trung đi tới, đưa tay ra.

Tham mưu nhìn Vương Trung, lập tức nói vào điện thoại: "Tư lệnh Tập đoàn quân Rokossovsky muốn nói chuyện với anh!"

Nói xong liền đưa ống nghe cho Vương Trung, còn bổ sung thêm một câu: "Điện thoại của xưởng sửa chữa xe lửa, điểm tựa vòng ngoài."

Vương Trung gật đầu, nhận lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky."

"Tướng quân!" Đầu dây bên kia lập tức vang lên tiếng hét đầy lo lắng, thậm chí còn át cả tiếng súng máy. "Thương vong quá lớn! Có những đại đội chỉ còn lại vài người! Đánh tiếp chúng tôi sẽ hy sinh hết!"

Vương Trung: "Tôi không cần biết số liệu thương vong, tôi chỉ cần các anh giữ vững điểm tựa. Các anh muốn viện binh, chỉ có mỗi mình tôi thôi, tôi sẽ

tự mình qua đó!"

Đầu dây bên kia lập tức im lặng, chỉ còn tiếng súng máy dữ dội.

Vương Trung: "Alo?"

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói như vừa bừng tỉnh: "Rõ, đồng chí Tư lệnh, chỉ cần chúng tôi còn một người, trận địa này vẫn còn. Đợi chúng tôi hy sinh hết, chỉ có thể trông cậy vào ngài tới phòng thủ thôi."

Vương Trung: "Chúc anh may mắn, đồng chí chỉ huy."

"Hẹn gặp ở Prosenia, đồng chí Tư lệnh."

Bên kia dứt khoát cúp điện thoại.

Vương Trung: "Ai mở cửa sổ thế? Gió to quá."

Các tham mưu đều nhìn về phía cửa sổ đóng chặt, gió rít gào thổi khiến cửa sổ kêu ken két.

Vương Trung nhìn về phía Pavlov: "Tôi ra lệnh cho anh, có bòn rút đâu cũng phải moi cho ra quân để đưa lên tiền tuyến!"

Pavlov: "Hiện tại năng lực vận chuyển của đường sắt mỗi ngày chỉ có thể chở được ba sư đoàn, không quân Prosen oanh tạc gây thiệt hại quá lớn. Nếu muốn có đủ quân, chúng ta cần phải tiêu diệt trận địa pháo binh và chốt quan sát pháo binh của Prosen ở bờ tây sông Valda, để cho toàn bộ dòng sông được thông suốt."

Vừa nói Pavlov vừa dùng que chỉ bản đồ vẽ một đường trên bản đồ, bao quát toàn bộ dòng sông Valda.

Vương Trung: "Tốt lắm, đây chính là việc chúng ta cần làm, kết quả trinh sát đây."

Hắn lấy tấm bản đồ trong ngực ra: "Ảnh đang được rửa, nửa đêm chắc là xong. Tôi đã phát hiện ba địa điểm có thể đổ bộ ở bờ tây, trong đó có một nơi rất thích hợp để bắc cầu phao. Sau khi bộ binh hải quân đổ bộ có thể dùng cầu phao đưa Quân đoàn xe tăng 51 qua sông, dùng lực lượng xe tăng cơ động nhanh chóng, quét sạch trận địa pháo binh của địch ở ven sông."

Vương Trung vừa nói vừa khoa tay múa chân trên bản đồ.

"Trận địa pháo binh và chốt quan sát mà tôi phát hiện được nằm ở mấy vị trí này." Hắn dùng bút khoanh thêm vài vòng tròn trên những vị trí đã được đánh dấu trên bản đồ.

Pavlov: "Anh đúng là thần trinh sát, tôi đột nhiên rất có lòng tin đánh bại quân địch - mặc dù hiện tại binh lực của chúng ta không đủ."

Vừa dứt lời, một gã tham mưu bèn lẩm bẩm: "Rõ ràng binh lực của chúng ta với quân địch cũng gần tương đương, sao vẫn cứ có cảm giác binh lực không đủ nhỉ?"

Vương Trung: "Chất lượng binh sĩ địch cao hơn chúng ta. Yên tâm đi, lính kỳ cựu là tài nguyên không thể tái tạo, chờ chúng ta tiêu diệt một lượng lớn lính kỳ cựu của địch, buộc Prosen phải tổng động viên, lúc đó chúng ta có thể dùng số lượng tương đương để nghiền nát bọn chúng."

Tham mưu: "Vậy còn phải chờ bao lâu nữa?"

Vương Trung: "Sang năm là thấy ngay thôi, ý tôi là, ở một số nơi."

"Ngài..." Vẻ mặt tham mưu đầy sùng bái, "Đã nhìn thấy toàn bộ cục diện chiến tranh rồi sao?"

Vương Trung dùng tấm bản đồ trong tay chọc vào vai tham mưu: "Cậu đọc sách không kỹ rồi, chỉ cần đọc kỹ cuốn sách nhỏ tôi viết là hiểu ngay."

"Tôi đọc rồi!" Yakov đột nhiên chen vào, "Đúng thật, sau khi đọc xong cảm thấy đầu óc sáng suốt hẳn ra, tràn đầy lòng tin vào tương lai."

Yakov sắp trở thành nhân viên tiếp thị chuyên nghiệp cho mấy cuốn sách nhỏ của Vương Trung rồi, lúc nào cũng mang theo ba bộ, một bộ tự đọc, một bộ tặng người khác, một bộ dự phòng.

Vương Trung bị khen ngượng quá, đành phải chuyển chủ đề sang bản đồ: "Tóm lại chúng ta phải tung cú móc phải này càng nhanh càng tốt, bây giờ gọi Tư lệnh hạm đội nội địa và Sư đoàn trưởng Sư đoàn bộ binh hải quân tới đây. Còn cả lực lượng cầu phao cũng chuẩn bị sẵn sàng."

Pavlov: "Lực lượng cầu phao vẫn luôn sẵn sàng bắc cầu, chúng ta còn nhập khẩu thiết bị bắc cầu cỡ lớn từ Hợp Chủng Quốc, hiện tại ngày nào họ cũng luyện tập bắc cầu ở nhánh sông, chưa có cơ hội thực hành."

"Ngoài ra, thật ra chúng ta còn có phà chở xe, trước đó đã thử nghiệm rồi, chỉ cần một chiếc phà chở hai chiếc xe tăng là có thể qua sông."

Vương Trung lắc đầu: "Vẫn phải dùng cầu phao, phà di chuyển quá chậm, lại dễ bị máy bay ném bom của địch tấn công."

Vừa dứt lời, Tư lệnh hạm đội nội địa và Sư đoàn trưởng Sư đoàn bộ binh hải quân đã bước vào.

"Sao hai người tới nhanh vậy?" Vương Trung rất kinh ngạc.

"Nghe nói ngài vừa đi trinh sát về nên chúng tôi tới ngay, còn dẫn theo cả tham mưu chuyên trách lên kế hoạch đổ bộ." Tư lệnh hạm đội nội địa chỉ vào người tham mưu phía sau, "Nếu khoảng cách di chuyển không xa, ngày mai có thể đổ bộ. Đương nhiên, nếu muốn đổ bộ lên vị trí cách thượng nguồn hơn một trăm cây số thì sẽ phức tạp hơn một chút, chúng tôi cần phải tập hợp tàu vận tải... Tóm lại, trong vòng ba ngày chúng tôi có thể phát động một cuộc đổ bộ."

Vương Trung: "Ba ngày là được sao?"

"Vâng, dù sao cũng chỉ là đổ bộ trên sông, thủy triều gì đó đều khá dễ nắm bắt, chúng tôi cũng rất quen thuộc tình hình hai bên bờ sông." Tư lệnh hạm đội nội địa nói, "Nhưng quân Prosen đã bố phòng ở những nơi thích hợp để đổ bộ."

Quân Prosen không dàn trải binh lực, mà tập trung phòng ngự ở những nơi dễ đổ bộ, đồng thời bố trí trận địa pháo binh phong tỏa mặt sông.

Vương Trung: "Mọi người tới xem, điểm đổ bộ ở đây."

Lúc này các tham mưu đã đánh dấu toàn bộ những vị trí mà Vương Trung đánh dấu lên bản đồ lớn.

Vương Trung chỉ vào những điểm này: "Trải qua quá trình trinh sát, tôi đã chọn được một điểm đổ bộ vừa có binh lực địch mỏng, vừa dễ dàng tập kích trận địa pháo binh trên bờ."

"Ở đây á." Tư lệnh hạm đội nội địa lắc đầu, "Nơi này có tàu chìm, dòng nước chảy xiết, không dễ đổ bộ, có lẽ chính vì vậy mà quân địch mới không bố phòng ở đây."

Sư đoàn trưởng Sư đoàn bộ binh hải quân lập tức nói: "Tôi thấy có thể thử xem sao, đánh úp bất ngờ. Nếu tàu đổ bộ bị mắc cạn, chúng tôi sẽ lội nước lên bờ, dù sao ai cũng biết bơi, với tình hình sóng nước trên sông này, chúng tôi thậm chí có thể vừa bơi vừa chiến đấu, không cần tàu đổ bộ."

Vương Trung: "Vẫn phải dùng tàu đổ bộ, sau khi lên bờ quân địch có hỏa lực hạng nặng."

"Chúng tôi có thể cướp hỏa lực hạng nặng của chúng." Sư đoàn trưởng tự tin nói, "Tất cả chúng tôi đều biết sử dụng pháo xe tăng và xe bọc thép của quân địch."

Vương Trung nghe mà thèm nhỏ dãi, cả sư đoàn đều lái được xe tăng, lái được xe bọc thép bắn pháo, các anh làm bộ binh làm gì, qua làm lính kỹ thuật cho tôi đi!

Mười lăm nghìn lính xe tăng lão luyện, có thể điều khiển được bao nhiêu xe tăng chứ!
Nhưng hắn nghĩ lại, xe tăng đáng tin cậy thật sự còn chưa chế tạo ra, bây giờ lính xe tăng tinh nhuệ lên T34 và KV chính là đi nộp mạng, vì thế lập tức bình tĩnh lại.

Vương Trung: "Tóm lại tôi đã điều tra xong, nửa đêm có thể lấy được ảnh chụp. Các anh mau chóng hoàn thành kế hoạch, tranh thủ phát động tác chiến đổ bộ trước ngày 25. Vừa vặn khi đó thời kỳ lầy lội bắt đầu, quân địch muốn phản kích đổ bộ cũng tương đối khó khăn."

"Vâng!" Hai gã tướng lĩnh cao cấp của Hải quân cùng nhau chào theo nghi thức quân đội.

(Hết chương)

Chương 343: Chi viện

2024-08-05

Trên Cao điểm Vô Danh.

Quân Prosen lần thứ ba xung phong bị đánh lui.

Ilry đi dọc theo chiến hào, vừa đi vừa gãi băng vải trên vai trái. Hắn cảm giác phía dưới băng vải hình như có một con bọ cánh cứng đang không ngừng bò, cho nên vẫn ngứa ngáy khó chịu.

Móng tay hắn đã bị nhét đầy bùn đất và máu khô vì gãi băng vải.

Trên trận địa bất kể là binh sĩ trấn thủ từ đầu hay là bộ đội tiếp viện phía sau, gần như toàn bộ đều bị thương. Ilry đi qua chỗ y tá Maria, thấy cô đang băng bó cho Stepan, băng vải đã bẩn thỉu, hoàn toàn không nhìn ra màu trắng ban đầu.

Ilry: "Stepan, cuối cùng cũng bị thương à?"

Stepan lắc đầu: "Chỉ là một vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, tôi đã nói với y tá rồi, cô ấy mà dùng băng vải này băng bó cho tôi, ngược lại có thể khiến vết thương nhiễm trùng, cuối cùng không thể không cắt bỏ toàn bộ cánh tay. Còn không bằng cứ để đó, lấy chút rượu xoa vào, như vậy tôi còn có thể giữ lại một bên cánh tay."

Ilry cười nói: "Ông bây giờ đã nghĩ đến chuyện giữ lại cánh tay rồi sao, trận chiến chết tiệt này, chúng ta còn không biết có thể sống sót hay không. Quân Prosen tấn công ba lần, trên trận địa đã chỉ còn lại chúng ta, những người già yếu tàn phế này, thêm một lần nữa sẽ..."

Lúc này, xa xa có người hô: "Có mấy người mặc trang phục kỳ dị tới! Quân phục không giống quân Prosen, cũng không giống chúng ta!"

Ilry vội vàng dựa vào vách chiến hào, rướn cổ nhìn ra ngoài.

Hắn trông thấy một tiểu đội đội mũ nồi beret, mặc trang phục ngụy trang, đang bò lên từ giao thông hào bên cạnh trận địa.

Người dẫn đầu nhìn giống một thường dân Ant, còn đội mũ phớt rất thịnh hành trong nhà máy, trang phục trông cũng giống du kích.

Hầu hết công nhân đều trở thành du kích, cho dù là người làm thuê cho quân Prosen, phần lớn cũng là thành viên tổ chức ngầm, vừa kiếm miếng ăn cho người nhà, vừa chuẩn bị phá hoại, giúp đỡ quân chính quy giành lại quê hương.

Ilry giơ tay lên: "Đừng nổ súng, hình như là quân ta. Tôi hỏi bọn họ một chút."

Vì thế hắn sải một bước ra khỏi chiến hào, hướng về phía người trong giao thông hào hô: "Ai đó? Không báo danh chúng tôi sẽ nổ súng!"

Đội viên du kích dẫn đầu hô: "Là đội cảm tử của quân Đồng minh! Trước đó họ dẫn đường không kích, phá hủy toàn bộ hệ thống tiếp tế của quân địch! Tôi dẫn họ vượt qua tiền tuyến, nhưng mà đội quân tiếp ứng chúng tôi đụng phải xe tăng của quân Prosen, đã bị tiêu diệt, chỉ có thể để tôi dẫn họ tiếp tục đi về phía trước!"

Ilry nhìn đội viên đội cảm tử, từ ngoại hình có thể nhìn ra được họ rất thiện chiến, mấu chốt nhất là, hơn hai mươi người như vậy, sau khi dẫn đường cho oanh tạc cơ xong lại chạy ra, còn vượt qua hơn phân nửa khu vực giao tranh, thế mà không ai bị thương!

Đây chính là quân chủ lực đấy!

Ilry vui mừng khôn xiết, hỏi: "Mọi người đến gia nhập với chúng tôi sao? Trận địa này sắp giữ không nổi rồi, anh xem chúng tôi, những người già yếu tàn phế này. Nếu có thêm một trung đội lính đầy đủ sức lực như các anh, đợt tấn công tiếp theo của quân địch chắc chắn có thể giữ được!"

Người đội trưởng du kích cười, các đội viên đội cảm tử quân Đồng minh phía sau cũng cười.

Ilry: "Mọi người cười cái gì?"

Người du kích: "Trên đường đến đây chúng tôi tiện thể cho nổ tung kho đạn dược của pháo binh chi viện cho đối thủ của các anh, còn có kho dầu của xe tăng. Nhìn về phía bên kia kìa, khói vẫn còn đấy! Chỉ là vừa rồi các anh đang giao tranh, không nghe thấy tiếng nổ thôi."

Ilry nghi ngờ quay đầu, quả nhiên thấy đường chân trời có cột khói đen sì nối liền trời đất.

"Chết tiệt." Hắn chửi một câu, "Mọi người cứ thế mà cho nổ tung những thứ đó à? Sau đó còn toàn mạng trở về?"

Vừa dứt lời, viên sĩ quan dẫn đầu lắc đầu, lấy ra hai tấm thẻ bài quân nhân. Người du kích giải thích: "Hy sinh hai người."

Lông mày rậm của Ilry nhíu lại thành hình chữ xuyên: "Hy sinh hai người để cho nổ tung mục tiêu quan trọng như vậy?"

Người du kích gật đầu: "Họ rất tài giỏi, trước khi bom nổ, quân Prosen còn chưa kịp phản ứng thì họ đã lẻn vào rồi, tôi ở bên cạnh chỉ có thể nhìn, cũng không biết họ làm sao làm được."

Lúc này trong đội cảm tử có người dùng giọng Ant nặng trịch nói: "Không cần phải tán dương chúng tôi, chúng tôi có thể thành công, chủ yếu là vì quân Prosen đang tập trung tấn công, nên lơ là phòng thủ phía sau mà thôi."

Ilry quay đầu nhìn về phía đường chân trời, lại nhìn những người già yếu bệnh tật trong chiến hào, cuối cùng nhìn đội viên đội cảm tử, sau đó dùng bàn tay đầy máu gãi gãi quai hàm: "Kỳ lạ thật, quân Prosen đè chúng tôi ra mà đánh, các anh lại có thể dễ dàng như vậy... Kỳ lạ thật."

Đội viên đội cảm tử vừa mới nói chuyện phiên dịch lời của Ilry, tất cả đội viên đội cảm tử đều cười ha hả.

Lúc này, người du kích nói: "Thấy chưa, đồng chí Ilry, bọn họ trở về hậu phương tiếp nhận mệnh lệnh của tướng quân sẽ phát huy tác dụng lớn hơn, tôi phải dẫn họ trở về. Đến trận địa của anh chỉ là mượn xe thôi, ở đây... có xe không?"

Ilry lắc đầu: "Không có, toàn bộ bị phá hủy rồi, mọi người đi theo hướng ngón tay tôi, có lẽ có thể gặp được xe chở thương binh, mọi người có thể thương lượng với tài xế. À, còn phải cẩn thận máy bay cường kích Stuka, hôm nay không quân Prosen hoạt động rất tích cực."

Dù sao lượng đạn pháo mặt đất cũng không đủ, Stuka trở thành phương tiện hỏa lực rất quan trọng.

Người du kích phất tay, dẫn theo đội cảm tử đi về hướng Ilry đã chỉ.

Ilry đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn họ đi xa, ánh hoàng hôn từ phía sau chiếu tới, nhuộm lên người họ một màu đỏ như máu.

Stepan cũng ra khỏi chiến hào, chống cây súng trường Mosin Nagant không biết nhặt được ở đâu, nhìn đội cảm tử đi xa dần: "Có thể kề vai chiến đấu với những người này, chắc chắn rất hào hứng."

Ilry: "Họ sẽ đi chấp hành nhiệm vụ đặc biệt nguy hiểm, Stepan à."

"Có gì to tát đâu, tôi thấy ở lại trận địa cũng nguy hiểm như thường." Stepan nhún vai, sau đó bởi vì cánh tay vừa băng bó đau đến mức nhăn nhó.

Ilry thấy hắn như vậy, cũng nhớ tới băng vải trên vai mình, nói ra cũng kỳ quái, vừa rồi khi nói chuyện với đội cảm tử, hắn cũng không cảm thấy phía dưới băng vải có bọ cánh cứng đang cọ chân.

Bây giờ con bọ cánh cứng đó lại hoạt động, ngứa đến mức mặt Ilry méo xệch.

Lúc Ilry cố gắng gãi băng vải, có người hô: "Nhìn kìa! Bụi mù lớn quá! Chắc là quân ta đến rồi!"

Stepan nhìn chằm chằm phương xa vài giây, lúc này mới cầm lấy ống nhòm trên cổ, quan sát từ xa.

Ilry cũng bắt chước làm theo.

Trong làn khói bụi dày đặc quan sát qua ống nhòm, thoạt nhìn giống như là pháo tự hành đang lao về phía bên này, phía sau chở đầy bộ binh.

Ilry phấn khích, hô lớn: "Tiếp viện đến rồi! Tiếp viện đến rồi! Còn có cả lực lượng thiết giáp! Chúng ta cuối cùng cũng có lực lượng thiết giáp rồi!"

Stepan không hô lớn, chỉ chống cây súng trường Mosin Nagant, thở phào một hơi.

Lúc này, tất cả những "người già yếu bệnh tật" trên trận địa đều hoan hô: "Ura!"

"Tướng quân Rokossovsky không quên chúng ta!"

"Ura!"

(Hết chương)

Chương 344: Đã đến lúc thể hiện thao tác thực sự!

2024-08-06

Nguyên tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt tăng sư đoàn 225 đã được đề bạt đến học viện quân sự Suvorov học tập vì có thành tích xuất sắc ở Yeysk và Balath.

Tiểu đoàn trưởng mới Sergei bắt tay Ilry: "Hy vọng chúng tôi không đến muộn."

"Mọi người đương nhiên là không đến muộn!" Ilry xoay người chỉ vào trận địa, "Anh xem, trận địa vẫn nằm trong tay chúng ta!"

Sergei đánh giá trận địa, im lặng cởi mũ xuống.

Toàn bộ trận địa đều là thi thể quân Ant và quân Prosen, có những thi thể ôm chặt lấy nhau đã bị cháy đen, căn bản không thể nào tách ra.

Ít nhất ba nghìn binh sĩ Ant đã bỏ mạng trên Cao điểm Vô Danh này, tiếp theo còn không biết bao nhiêu người sẽ bị lấp vào cái hố sâu không đáy này.

Ilry cũng nhìn về phía các binh sĩ trên trận địa, hắn không cởi mũ, mà nói với Sergei: "Đừng vội chào, nói không chừng chúng ta cũng sẽ gia nhập cùng họ."

Sergei sửng sốt một chút, sau đó gật đầu đội mũ: "Phải, anh nói đúng. Vẫn nên bàn xem bố trí "Xoáy Nước" thế nào đi.

"Ở Yeysk, chúng tôi phát hiện ra rằng khi đối mặt với vũ khí hỏa lực bắn thẳng như "Xoáy Nước" của chúng ta, quân Prosen sẽ có xu hướng sử dụng rất nhiều bom khói, giống như khi họ chống lại Thần Tiễn của chúng ta vậy.

"Vì vậy chúng ta cần phải nghĩ cách, nhân lúc quân địch chưa kịp phản ứng, sử dụng bom khói, tiến hành một đợt tập kích để giành được chiến quả."

Ilry quay đầu nhìn về phía quân Prosen: "Mọi người đã hành quân rầm rộ như vậy, chắc chắn bọn chúng đã phát hiện ra. Tôi thấy chi bằng thế này, xe tăng của quân địch tập kết ở đâu, mọi người cứ thế tiến thẳng đến trong tầm bắn, tiêu diệt bọn chúng! Chờ bọn chúng dùng bom khói để che mắt, chúng ta sẽ rút lui!"

Sergei mím môi, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Không được, chúng ta phải thăm dò địa hình trước, đảm bảo xe tăng diệt tăng sẽ không bị sa lầy. Trận địa của các anh vốn đã đào chiến hào, dùng bao cát để làm công sự, còn bị pháo binh của quân địch cày xới một lần, lại còn kịch chiến đến bây giờ..."

Nói rồi anh cúi người nhặt một chiếc mũ sắt đã hỏng, lắc lắc với Ilry: "Anh xem chiếc mũ sắt này, một bánh xích có thể cán qua dễ dàng, nhưng trên trận địa của các anh có cả đống mũ sắt như vậy, còn có vũ khí vứt lung tung khắp nơi... Chúng tôi muốn xuất phát từ trận địa của các anh để diệt địch, nhất định phải thăm dò địa hình thực tế, nếu không xe tăng diệt tăng chắc chắn sẽ bị hỏng hóc trên đường tiến công hoặc rút lui."

Ilry giật mình: "Ra là vậy, vậy mọi người có thể nhân lúc ban đêm để thăm dò địa hình..."

Lúc này chuông điện thoại vang lên.

Mọi người ngừng nói chuyện, nhìn về phía tiếng chuông. Chuông điện thoại đột nhiên im bặt, thay vào đó là giọng nói của người nghe điện thoại: "Nơi này là Cao điểm Vô Danh! Tướng quân! Vâng! Lập tức chuyển điện thoại cho chỉ huy!"

Một người lính quấn băng vải trên đầu, một tay cầm điện thoại, một tay cầm ống nghe chạy về phía này: "Thần phụ! Điện thoại của tướng quân!"

Anh ta chạy được vài bước thì dây điện thoại bị vướng vào đâu đó, lập tức có ba bốn người lính bị thương chạy đến, hợp sức gỡ dây điện thoại.

Người lính chạy một mạch đến trước mặt Ilry: "Điện thoại của tướng quân!"

Ở Tập đoàn quân Abadan, nói đến tướng quân thì chỉ có thể là một người.

Ilry cung kính nhận điện thoại: "Tướng quân! Tôi là Ilry, chỉ huy tối cao của Cao điểm Vô Danh, người bên cạnh là tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt tăng vừa mới đến!"

Rokossovsky: "Đừng gọi tôi là tướng quân, đồng chí Ilry, trước hết tôi muốn nói là các đồng chí đã kháng cự rất kiên cường, tôi đã thấy tình hình của các đồng chí rồi, có thể giữ vững được trận địa là rất không dễ dàng!"

Ilry mừng rỡ: "Ngài đã thấy rồi sao? Nhưng chúng tôi đã chiến đấu cả ngày mà không thấy bất kỳ tổ công tác nào của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân đến cả?"

"Cứ coi như là Thánh Andrew đã cho tôi thấy đi. Bây giờ tôi có mệnh lệnh cho đồng chí, đồng chí hãy chuyển đạt lại cho tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt tăng sư đoàn 225. Tối nay, các đồng chí có thể cho "Xoáy Nước" nổ máy vào ban đêm, lợi dụng tiếng động cơ nhỏ dần để đánh lừa quân địch, khiến chúng tưởng rằng "Xoáy Nước" đã rút lui.

"Đồng thời lệnh cho lính thủy đánh bộ đã cùng "Xoáy Nước" lên Cao điểm đào công sự, che giấu "Xoáy Nước" càng kỹ càng tốt. Nhớ kỹ, nhất định phải chừa đường để cơ động. Ngoài ra, đối với bom khói của quân địch, có thể cân nhắc dùng thuốc nổ để thổi tan khói mù, trên trận địa của các đồng chí chắc vẫn còn nhiều thuốc nổ?"

Ilry gật đầu: "Vâng, thuốc nổ còn rất nhiều, nhưng người còn sức để ném thì không nhiều."

Rokossovsky nói tiếp trong điện thoại: "Dùng thuốc nổ để xua tan khói mù, dọn sạch tầm bắn cho "Xoáy Nước". Các đồng chí cũng có thể nghĩ cách đốt lốp xe, dùng lửa để hun nóng không khí, tạo ra sự đối lưu trên trận địa, để giảm bớt ảnh hưởng của bom khói."

"Rõ!" Ilry đứng nghiêm, giơ tay chào người tướng quân không hề có mặt ở đây.

Rokossovsky: "Đừng vội chào."

"Hả?"

Ilry quay đầu nhìn xung quanh, sau đó phát hiện ra vị tướng quân căn bản không nhìn mình, ngay sau đó trong lòng hắn dâng lên một dự cảm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Rokossovsky: "Truyền đạt kế hoạch của tôi cho tiểu đoàn trưởng Sergei, à đúng rồi, vị trí súng máy ở phía bên trái trận địa của các đồng chí bố trí chưa hợp lý, tôi thấy nên dịch chuyển về bên trái 5 mét thì thích hợp hơn."

Nói xong, ông cúp máy.

Ilry nhìn trời, lẩm bẩm: "Bên trái là..."

Hắn nhìn về phía Nam: "Chẳng lẽ là phía Nam? Nếu tướng quân thực sự quan sát, thì phải là nhìn từ phía Đông mới đúng."

Sergei nghi ngờ hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì." Ilry xua tay, ra lệnh cho lính, "Di chuyển trận địa súng máy phía Nam về phía Nam 5 mét! Còn nữa, tiểu đoàn trưởng Sergei, tướng quân có chỉ thị cho anh như sau..."

————

Ngày 20 tháng 10 lúc 22h30, sư trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 14 Prosen - Thiếu tướng Schneider đang ngồi trên xe Jeep tuần tra quân đội của mình.

Hắn đi tới trước Cao điểm Vô Danh, một ngày giao tranh cũng không công hạ được.

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Thiết giáp số một phụ trách chỉ huy công thành - Hansen đã ở đây chờ hắn.

"Hansen", Schneider Thiếu tướng xuống xe, "Anh có gì muốn nói sao? Toàn bộ Quân đoàn Thiết giáp thứ mười bốn, chỉ có chúng ta bị trận địa dã ngoại của địch chặn lại!"

Hansen vẻ mặt bất đắc dĩ: "Kho đạn dược pháo binh phối hợp với chúng ta bị nổ hủy rồi, bằng không chúng ta nhất định có thể đánh hạ Cao điểm này!"

Thiếu tướng Schneider không trả lời, sải bước đi vào sở quan sát pháo binh, dùng kính pháo đội quan sát trận địa quân địch trong bóng đêm, nhìn mười mấy giây, mắt hắn rời khỏi ống kính pháo đội, nhìn về phía Hansen: "Tôi vốn tưởng sẽ nhìn thấy công sự bê tông cốt thép, kết quả cái gì cũng không có!

"Khó có thể tin, các anh lại bị công sự đơn sơ như vậy ngăn trở."

Hansen: "Người Ant thể hiện ý chí chiến đấu kinh người, chúng tôi đi lên vật lộn mấy lần, đều bị đánh lui! Hai đại đội đầu nhập tiến công tổn thất thảm trọng! Hôm nay tôi ném ba mươi chiếc xe tăng trên trận địa, tướng quân!"

Thiếu tướng Schneider lắc đầu chất vấn: "Chẳng lẽ trên trận địa là tinh nhuệ của địch? Bộ binh hải quân hay là bộ binh cận vệ? Hả? Tình báo mà tôi có được ở Bộ tư lệnh, nói thế nào cũng chỉ là một đám tân binh mà thôi?"

Hansen vừa muốn trả lời, trong màn đêm đột nhiên truyền đến tiếng động cơ đinh tai nhức óc.

Schneider vội vàng chuyển hướng kính pháo đội, dán mắt lên trên kính.

Hắn nhìn thấy trên trận địa hình như có bụi mù.

Thiếu tướng Schneider: "Toàn quân đề phòng!"

Hansen lập tức thuật lại mệnh lệnh, chờ truyền lệnh binh rời đi mới nói với Thiếu tướng Schneider: "Địch cũng sẽ không phát động thế công thiết giáp vào ban đêm, đưa bộ binh hải quân tiến hành tập kích ban đêm quả thật có, nhưng mà..."

"Suỵt!" Thiếu tướng Schneider dựng thẳng ngón tay lên, sau đó nhỏ giọng nói: "Tiếng động cơ là rời khỏi trận địa, các anh có phải trước khi trời tối đã báo cáo quan sát được xe tăng diệt tăng của địch không?"

Hansen cũng hạ giọng: "Đúng vậy."

"Đây là bẫy." Thiếu tướng Schneider khoát tay, "Tôi đã nghiên cứu chiến thuật của Rokossovsky, hắn thích giương đông kích tây, nếu như bề ngoài thoạt nhìn xe tăng diệt tăng đã rời đi, vậy ngày mai các anh trên trận địa sẽ đụng phải xe tăng diệt tăng. Vừa hay pháo đoàn không có đạn pháo thông thường, ngày mai sẽ dùng đạn khói bao trùm toàn bộ trận địa, để cho xe tăng diệt tăng của địch không có tầm nhìn. Lại..."

Hansen: "Tướng quân, như vậy xe tăng của chúng ta cũng không thể phát huy ưu thế hỏa lực, trực tiếp xung phong đến cự ly cận chiến, bộ binh địch sẽ khiến chúng ta tổn thất nặng nề."

Thiếu tướng Schneider: "Vậy thì mang nhiều bộ binh. Địch chỉ là một đám tân binh, dựa vào ý chí chiến đấu đơn thuần chống đỡ tới bây giờ - cùng với tiếp viện không ngừng. Tôi dám cá hôm nay địch là bên phòng thủ, thương vong so với bên tấn công chúng ta còn lớn hơn! Lớn hơn nhiều!"

Đây là sự thật, hôm nay thi thể của người Ant trên Cao điểm Vô Danh nhiều hơn nhiều so với người Prosen.

Thiếu tướng Schneider tiếp tục nói: "Buổi tối hôm nay, Sư đoàn Thiết giáp Dù số 9 sẽ gia nhập tiến công, đây là quân đội huynh đệ của chúng ta, anh sẽ được một trung đoàn thiết giáp dù chi viện! Dùng bộ binh thuần túy tiến công tiêu diệt địch! Thuận tiện đập tan thần thoại pháo tự hành Xoáy Nước!"

Sau trận chiến Yeisk, cỗ máy tuyên truyền của Ant vẫn luôn tuyên truyền Xoáy Nước, tô vẽ Xoáy Nước thành vũ khí thần binh có thể thay đổi tình hình chiến đấu.

Hansen được khích lệ: "Rõ! Ngày mai nhất định sẽ giành được chiến quả làm ngài hài lòng, tướng quân!"

"Rất tốt." Thiếu tướng Schneider vỗ vỗ bờ vai hắn.

Ngay lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng rít.

————

Ba phút trước.

Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Abadan, Pavlov nhìn đồng hồ: "Cảm giác quen thuộc này, hình như đã lâu không có."

Vương Trung cười ha hả: "Ở Yeisk chúng ta tiếp tế kém, không có pháo kích định giờ như vậy."

Tập đoàn quân Abadan thiếu binh lực, nhưng không thiếu đạn pháo, bởi vì nơi này là điểm cuối của tuyến đường viện trợ của quân Đồng minh, đạn pháo do Liên hiệp Vương quốc sản xuất ở những nơi như Ấn Độ, còn có đạn pháo của Hợp chúng quốc từ Úc trung chuyển đến, tất cả đều được đưa đến đây.

Cho nên tự nhiên, trò hay Vương Trung sở trường - pháo kích định giờ sắp bắt đầu.

Chủ yếu là không cho đối phương ngủ ngon.

Không cẩn thận còn có thể hất tung giường và nồi của đối phương.

Ở Trái Đất, đây là chiến pháp mà quân Mỹ mới áp dụng, tướng lĩnh Đức Quốc Xã sau chiến tranh còn viết sách cười nhạo người Mỹ, nói quân Mỹ loại "pháo kích vô mục đích" này "ngoại trừ lãng phí đạn pháo ra thì không có tác dụng gì", còn "tiêu hao lượng lớn đạn pháo ảnh hưởng đến pháo kích thông thường".

Nhưng bản thân Vương Trung sau khi thử nghiệm thực tế, cảm thấy tướng lĩnh Đức Quốc Xã hẳn là đang cứng miệng, nửa đêm không thể ngủ sao có thể hoàn toàn không có tác dụng.

Nói một cách khách quan, hậu cần của quân Mỹ đã bị tên Tổng giám đốc hậu cần ngu ngốc kia phá hoại, dẫn đến việc một lượng lớn đạn pháo không thể vận chuyển đến, nên pháo kích cho các cuộc tấn công thông thường sau này mới bị ảnh hưởng.

Nếu quân Mỹ không bị Tổng giám đốc hậu cần của chính mình phá hoại, chắc chắn đạn pháo sẽ dồi dào, quân Đức Quốc Xã có thể đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Pavlov nhìn kim giây trên đồng hồ điểm đến số 0, liền cầm lấy ống nghe: "Bắn."

Vương Trung chuyển góc nhìn, lúc này hắn vừa vặn thu được tầm nhìn của từng trung đoàn pháo binh, vì thế có thể từ trên không quan sát cảnh tượng vạn pháo tề phát.

(Hết chương)

Chương 345: Đây là chiến pháp của Rokossovsky

2024-08-06

Thiếu tướng Schneider cảm thấy mình có thể sẽ bỏ mạng ở tiền tuyến.

Trước kia hắn chỉ nghe nói Rokossovsky thích dùng pháo binh, lại không ngờ là "dùng" như vậy.

Hắn hoài nghi hiện tại có 1000 khẩu trọng pháo đang bắn về phía mình, đạn pháo phảng phất muốn lật tung toàn bộ doanh địa.

Căn cứ theo thống kê của Bộ Tổng tư lệnh Prosen, Rokossovsky chỉ huy bộ đội pháo binh trực tiếp hoặc gián tiếp đã tiêu diệt bốn vị thiếu tướng, hiện tại Thiếu tướng Schneider hoài nghi mình sẽ trở thành người thứ năm.

Trong cơn địa chấn động trời, hắn lấy quyển sổ tay ra, run rẩy bắt đầu dùng bút chì viết di thư: "Erica thân yêu, khi em đọc được những dòng này... Khốn kiếp, viết cái quái gì mà "khi em đọc được những dòng này" chứ!"

Như thể đáp lại câu nói của hắn, nóc sở quan sát pháo binh nơi bọn họ đang đứng bất ngờ đổ sập - đây là nóc nhà tạm bợ được dựng lên bằng gỗ và dây thừng, khi đối mặt với pháo kích về cơ bản chỉ có tác dụng an ủi tinh thần mà thôi.

Thiếu tướng Schneider trực tiếp bị dầm đè bất tỉnh, trong cơn mê man, hắn nhìn thấy ông bà nội đã qua đời nhiều năm của mình đang mỉm cười (Thiếu tướng Schneider năm nay 51 tuổi).

Hắn còn nhìn thấy cha mẹ đã qua đời nhiều năm đang ôm đứa con nhỏ trong tã lót, nhìn thấy đứa trẻ bập bẹ tập nói, dần dần trưởng thành.

Cho đến khi đứa trẻ gia nhập Đoàn Thanh niên, tất cả những điều này đột nhiên biến mất, thay vào đó là viên sĩ quan phụ tá của Schneider đang hét lớn với hắn: "Tướng quân! Tướng quân, tỉnh lại đi!"

Schneider mở to mắt: "Cậu cũng lên thiên đường rồi à?"

Sĩ quan phụ tá lắc đầu: "Không, tướng quân, chúng ta đang ở địa ngục."

Lúc này Schneider mới nghe thấy bên cạnh có người đang gào thét cái gì đó, hắn quay đầu lại nhìn, thấy đám lính xe tăng cầm bình chữa cháy và vải bạt chống cháy, đang ra sức dập lửa trên xe tăng.

Thợ máy bên cạnh những chiếc xe tải bị lật nghiêng ngả đang tìm kiếm thứ gì đó còn sử dụng được.

Lính cứu thương đang khiêng cáng chạy như bay, người bị thương trên cáng kêu gào thảm thiết, không còn chút nào khí phách và lòng kiêu hãnh của quân nhân Đế quốc Prosen.

Thiếu tướng Schneider: "Tôi còn sống?"

Sĩ quan phụ tá: "Vâng, nhưng toàn bộ tổ chỉ huy ngài mang đến đều đã hy sinh, radio cũng bị hỏng, hiện tại chúng ta đã mất liên lạc với Sư đoàn. Quan trọng nhất là, bây giờ muốn cử người liên lạc, cũng không tìm được chiếc xe máy nào còn sử dụng được, vì vậy tôi đã để người liên lạc cưỡi ngựa đi báo tin."

Thiếu tướng Schneider nhìn chằm chằm vào cảnh tượng "đống hỗn độn" này, sững sờ hồi lâu mới nhớ ra hét lớn: "Trung tá Hansen đâu?"

Sĩ quan phụ tá: "Trung tá và Trung đoàn trưởng Trung đoàn Thiết giáp Dù số 9 vừa đến đều đã hy sinh, toàn bộ ban chỉ huy của Trung đoàn Thiết giáp Dù số 9 cũng đã bỏ mạng."

Nói xong sĩ quan phụ tá chỉ vào một chiếc xe chỉ huy bọc thép đang bốc cháy ở phía xa: "Nghe nói lúc đó Trung đoàn Thiết giáp Dù số 9 đang tập

trung toàn bộ sĩ quan cấp tiểu đoàn trở lên để họp."

Thiếu tướng Schneider ôm trán: "Lẽ ra tôi nên dự đoán được Rokossovsky sẽ pháo kích vào nơi tập kết và xuất phát của chúng ta, tôi nên để cho quân đội rời khỏi nơi tập kết rồi nghỉ ngơi!"

Chiến trường rất rộng lớn, pháo kích như vậy chỉ cần lệch vị trí một chút, về cơ bản cũng chỉ lãng phí đạn pháo.

Nhưng vấn đề là Thiếu tướng Schneider không hạ lệnh chuyển địa điểm rồi nghỉ ngơi, toàn bộ đơn vị của Sư đoàn Thiết giáp số 9 đều ở nguyên vị trí kết thúc tấn công trong ngày.

Ước chừng toàn bộ sư đoàn đã bị pháo kích của Rokossovsky đánh cho tan tác.

Schneider âm thầm ghi nhớ bài học kinh nghiệm này, quay đầu hạ lệnh: "Nhanh chóng đề bạt nhân sự chỉ huy mới, thông báo cho họ kế hoạch tác chiến ngày mai, kế hoạch tấn công vào sáng sớm mai không thay đổi. Tôi sẽ trở về Sư đoàn trước."

Sĩ quan phụ tá: "Tướng quân, con ngựa duy nhất còn đi được đã bị lính liên lạc cưỡi đi rồi, hiện tại chúng ta không có phương tiện nào để trở về Bộ tư lệnh."

"Cái gì?" Thiếu tướng Schneider kinh hãi, "Nhanh chóng sử dụng radio gọi Sư đoàn, yêu cầu họ cử xe đến đón tôi!"

Sĩ quân phụ tá: "Lực lượng xe tăng vừa bị pháo kích, radio là thiết bị dễ bị hỏng hóc nhất trên xe tăng, hiện tại e rằng không còn chiếc xe tăng nào có radio sử dụng được..."

Lúc này, lính xe tăng trên chiếc xe tăng bên cạnh hô lớn: "Chúng tôi vừa sửa xong radio!"

Mỗi đại đội thiết giáp của Prosen đều được trang bị từ một đến hai kỹ sư điện, vì vậy xạ thủ súng máy ngồi cạnh lái xe rất nhiều trường hợp thực sự là "thợ điện", ít nhiều gì cũng nắm được một số kỹ năng sửa chữa radio.

Thiếu tướng Schneider mừng rỡ: "Nhanh, gọi Sư đoàn! Yêu cầu họ cử xe đến đón tôi! Còn nữa, mang theo cả lính gác mới, tất cả tùy tùng bên cạnh tôi, ngoại trừ List (sĩ quan phụ tá) đều đã hy sinh."

Người sửa chữa radio lập tức bắt đầu gọi.

Thiếu tướng Schneider thở dài, quay đầu nhìn tiểu đoàn thiết giáp và trung đoàn thiết giáp dù bị đánh cho tan tác.

————

Vương Trung cố gắng sử dụng hệ thống quan sát trên cao, muốn xem xét hiệu quả pháo kích rõ ràng hơn. Đáng tiếc bản đồ quan sát đã che khuất hoàn toàn tình hình phía dưới, Vương Trung chỉ có thể dựa vào biểu tượng để biết đâu là làng mạc, đâu là nông trang, còn bên trong đóng bao nhiêu

quân Prosen, bố phòng ra sao, tỷ lệ quân số còn nguyên vẹn sau đợt pháo kích vừa rồi là bao nhiêu,... tất cả đều không biết.

Hắn chỉ có thể đi đi lại lại trong sở chỉ huy, đi hồi lâu bỗng nhiên thấy khô miệng, liền gọi: "Nelly! Lấy cho tôi ít sữa chua!"

Đột nhiên, hắn sực nhớ ra Nelly vẫn chưa đến, lần trước khi trinh sát trên không nhìn thấy Lyudmila, Nelly vẫn còn ở bên cạnh.

Hai người họ bây giờ giống như đang bị kẹt trên đường, chỉ có thể để xe chở quân di chuyển bằng đường sắt, còn hai người họ thì đi nhờ xe cùng một nhóm y tá, chậm rãi tiến về Abadan.

Ban đầu Pavlov định ra lệnh cho hai người được hưởng chế độ ưu tiên đặc biệt, nhưng Vương Trung đã từ chối.

Vương Trung hy vọng họ đến tiền tuyến muộn một chút, như vậy nếu tình hình ở Abadan nguy cấp, có thể để họ dừng lại ở bờ bên kia - bờ bên kia nhất định an toàn, Hạm đội Biển Ant và Hạm đội Sông Ngòi sẽ không cho phép người Prosen vượt sông.

Trường hợp xấu nhất là chia đôi khu cảng ở cửa sông.

Tuy nhiên, khi đó Tập đoàn quân Kuban có thể chặn được quân đội Prosen đang hùng hổ tiến đến hay không thì khó nói. Bởi vì sau khi vượt qua Abadan, trên đường đến Kuban không hề có sông ngòi, không có thành trì kiên cố, thậm chí ngay cả địa hình phức tạp cũng không có, hoàn toàn bằng phẳng.

Ở địa hình như vậy, quân đội Ant hiện tại không đủ khả năng để chống đỡ quân đội Prosen.

Cho dù Tập đoàn quân Kuban có dựa vào tướng quân Mùa Đông chặn đứng quân địch, tuyến đường vận chuyển bị cắt đứt, thì sản lượng dầu vận chuyển từ các mỏ dầu vào nội địa cũng sẽ bị sụt giảm nghiêm trọng.

Ant hiện tại phụ thuộc rất nhiều vào dầu mỏ của Kuban, một khi tuyến vận chuyển bị cắt đứt, có thể sẽ không đủ dầu nhiên liệu để sưởi ấm vào mùa đông năm nay, rất có thể sẽ có hàng triệu người chết cóng, làm lung lay nghiêm trọng ý chí kháng chiến của toàn bộ Ant.

Hiện tại, tình hình trên tất cả các mặt trận cho thấy, Abadan chính là Stalingrad của thời không này, trong thành phố nhất định sẽ diễn ra một cuộc chiến vô cùng khốc liệt.

Vương Trung không muốn vợ và cô hầu gái nhỏ ở bên cạnh mình vào lúc này.

Bởi vì hắn nhất định sẽ cùng thành phố này đồng sinh cộng tử, giống như Chuikov ở một thời không khác.

Chờ quân địch áp sát, khi pháo binh có thể bắn đến Abadan, Vương Trung sẽ chuyển đến sở chỉ huy kiên cố hơn dưới lòng đất.

Đến lúc đó, e rằng ngay cả trong sở chỉ huy cũng sẽ có rất nhiều người thương vong mỗi ngày bởi pháo kích và bom hạng nặng.

Vương Trung không muốn những người phụ nữ quan trọng của mình đến nơi này.

Vì vậy, hắn đã khéo léo sắp xếp để họ bị mắc kẹt trên đường sắt, mỗi ngày chỉ có thể di chuyển được một đoạn ngắn.

Ban đầu Pavlov không hiểu, nhưng bây giờ ông đã hiểu ra, vì vậy ông dốc toàn lực phối hợp với Vương Trung.

Vì Nelly không có ở đây, Vương Trung chỉ có thể gọi người khác lấy sữa chua.

"Yakov! Chua... Hả?" Vương Trung nghi ngờ nhìn cốc sữa chua được đưa đến tay.

Yakov cười nói: "Là sữa chua phải không ạ, tôi thấy sắp đến giờ, nên đã chuẩn bị sẵn rồi. Không cần Nelly tiểu thư, tôi cũng có thể chăm sóc ngài chu đáo!"

Vương Trung mỉm cười, uống một ngụm sữa chua, khen ngợi một cách hài lòng.

(Hết chương)

————